

LORENZBURGS OCTAMERONE EN SAGOLIK NOVELLSAMLING

REDAKTÖR: FREI VON FRÄÄHSEN ZU LORENZBURG

LORENZBURGS OCTAMERONE

EN SAGOLIK NOVELLSAMLING

Copyright © 2020 Frei von Fräähßen zu Lorenzburg till det övergripande projektet samt ramberättelsen. Novellförfattarna har exklusiva rättigheter till sina egna texter.

Allt bildmaterial kommer från den offentliga domänen (Public Domain) och har bearbetats av Frei von Fräähßen zu Lorenzburg. Omslagets fram- och baksida är ursnitt ur målningen "Garden of Earthly Delights" av Hieronimus Bosch.

All rights reserved.

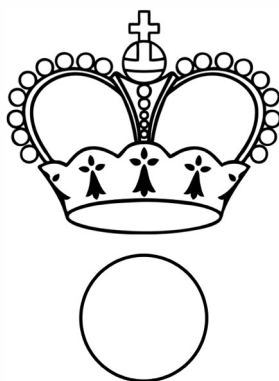
✿ Created with Vellum

INNEHÅLL

<i>Introduktion och bakgrund till projektet</i>	v
<i>Bestiarium</i>	xi
<i>Geografi</i>	xvii
<i>Wunderkammer</i>	xxi
<i>Dygnets timmar</i>	xxiii
1. Preludium - välkommen till Slottet Pärlehorn!	1
2. Den andra dagen	13
Sagan om ärtbonden Rasmusius och florillen på Smaragdhavet	15
3. Den tredje dagen	21
Skogen	23
4. Den fjärde dagen	37
Under Smaragdhavets skyar	39
5. Den femte dagen	51
Nollsummespel	53
6. Den sjätte dagen	65
Silvermyntet	67
7. Den sjunde dagen	79
Om Sverige ur tiden (allt är kanske inte så illa ändå)	81
8. Den åttonde aftonen	95
Mormor Meleks magiska bok	97

<i>Postludium</i>	109
<i>Författarna</i>	115
<i>Tilde Hamrén</i>	117
<i>Kristoffer Cras</i>	119
<i>Chanette Andersson</i>	121
<i>Arvid Svenske</i>	123
<i>Monika Chanovian</i>	125
<i>H.F.H. Prins Freï av Lorenzburg</i>	127
<i>Delta i sagan om Lorenzburg!</i>	129

INTRODUKTION OCH BAKGRUND TILL PROJEKTET

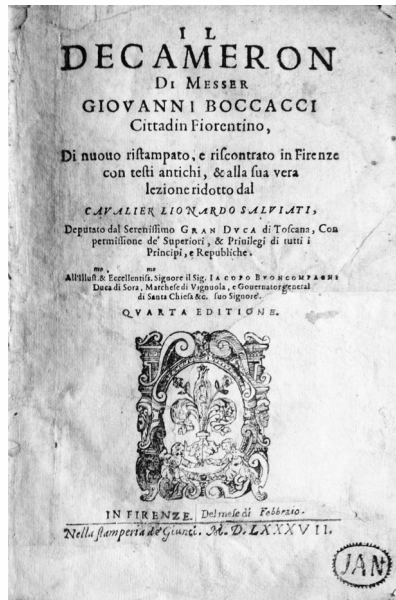
Storfurstendömet Lorenzburg är ett storskaligt konst- och kulturprojekt som utspelar sig i stadsdelarna Kroppkärr och Lorensberg i den värmländska staden Karlstad. Med en tokig idé och några konstnärliga arbetsstipendier kunde konstnären, numera fursten, Frei von Fräähsen omskapa sin barndoms stadsdelar till en modern sagonation – komplett med egen flagga och nationalsång! Resultatet blev en åtta kvadratkilometer stor monarki där nyckelord som "grannskapsutveckling", "saga", "lek" och "magi" har

varit ledstjärnorna sedan mikronationens grundande i december 2014. Precis som ärtan i den välkända sagan om *Prinsessan på Ärtan* är vårt "storfurstendöme" mycket litet. Trots det har vi ambitionen att vara en aktör med potential för stora och goda förändringar och då är det kanske inte så märkligt att vi valt den krönte ärtan som vår främsta statssymbol?

Under våren 2020 ville vi i Lorenzburg erbjuda ett lustfyllt och underhållande projekt för att ingjuta lite lust och lek i corona-trötta själar, alltså bjöd vi in vitt skilda människor att bidra med en kort berättelse till en novellsamling att publiceras på vår hemsida. Avsikten med projektet var inget annat än att *faire plaisir* – "ge glädje" till deltagarna. Kanske ett nog så nobelt och viktigt syfte i dessa tider?

I mitten av 1300-talet kom den stora pesten – *Digerdöden* – till Europa. Denna hemiska sjukdom skördade åtminstone 25 000 000 människoliv på vår kontinent och antagligen fler än 75 000 000 globalt. Sjukdomen medförde hemiska symtom med feber, systemiska inre blödningar samt svullna och missfärgade lymfkörtlar som läckte blod och var. Sjukdomsförloppet var snabbt och i de flesta fall utan hopp om överlevnad, och när döden väl kom var den ingen vacker syn. Pesten innebar ett stort kulturellt trauma i en tid då dödligheten redan var stor även under de bästa omständigheter. Hela bygder stod tomma där digerdöden svept fram och människor hann knappt begrava sina avlidna.

Under denna turbulenta tid skrev Giovanni Boccaccio sitt litterära verk *Decamerone* (grekiska: *déka* - "tio" och *hēméra* - "dag".) – en novellsamling med hundra korta berättelser innefattade i en övergripande ramberättelse.

| Titelsidan till originalutgåvan av Decamerone

Decamerone utspelar sig mot bakgrund av pandemins ankomst till Florens och läsaren får följa tio unga ädlingar när de flyr till säkerheten på landsbygden. För att liva upp stämningen i avskildheten bestämmer sig vännerna för att berätta varsin historia om dagen under vistelsens tio dagar. Resultatet blir sammanlagt hundra korta, ofta humoristiska, berättelser för att underhålla varandra under karantänen.

Vi snabbspolar till år 2020 och följer med Google Maps till det lilla konungariket Sverige i norr! En justering av de inmatade koordinaterna låter oss zooma in på stadsdelarna Kroppkärr och Lorensberg i staden som heter Karlstad. Det finns i dagsläget inga instrument, vare sig fysiska eller virtuella, som kan avläsa halten

av magi i vattnet, luften eller myllan, men om det fanns ett sådant reglage i Googles kart-funktion skulle vi se ett regnbågsfärgat skimmer framträda över den jordplätt som nyligen utropats till det självständiga satoriket Lorenzburg. Som det nu är, med de primitiva verktyg som står till buds, får vi förlita oss på fantasins klarsyn för att se vad som faktiskt döljer sig under bostadsområdets tillsynes vardagliga ytskikt. Kisa med ögonen och lägg huvudet på sned så kan du kanske se enhörningar beta mellan de små skogspartiernas skimrande björkstammar. Om du är uppmärksam på vad som försiggår i synfältets obeträdda marker, kan du kanske se pyttlingar och dwarker klänga på lekplatsernas flagande klätterställningar. Kasta en blick över ena axeln när du är ute med hunden om kvällen så lovar jag att du får skåda många sällsamma ting bland radhusens betong och villornas träpaneler!

Men så kom farsoten även till våra trakter till slut... Människorna barrikaderade sig i sina hem. De låste sina dörrar och drog för gardinerna för att hålla den osynlig men påtagliga faran ute. Somliga tog sin tillflykt till dataspelens oändligt varierade världar av pixlar och interaktiva berättelser. Åter somliga följde växlingarna i världens skeenden i realtid genom tidningar och TV. Några få skarpsynta (klärvoajanta?) individer hade förmågan att följa de hemliga stigarna som leder till stadsdelarna Kroppkärrs och Lorensbergs magiska spegeldimension – Storfurstendömet Lorenzburg. Det är dessa personer som den här novellsamlingen hjältar...

Berättelserna i den här boken är genremässigt väldigt olika. De kan också stundtals säga emot både varandra och den ”kanon” av folklöre och förhistoria som hunnit bli är en del av sagonationen Lorenzburg sedan grundandet i sena november 2014.

Ibland gör novellerna djärva uttalanden gällande personer och skeenden som haft en framträdande roll i nationen. Sådant

nytt material som introduceras kan upplevas som lite oväntat för en person som följt Lorenzburg sedan starten, eller som rentav skrivits in i berättelsen genom medverkan i olika projekt, men då vill jag påminna om att sagans ”det-var-en-gång-tid” inte är linjär.

Figurer, platser och händelser kan lånas från en tidslinje till en annan, och en karaktärs bakgrund och utveckling kan se väldigt annorlunda ut i ett sagolikt grann-universum.

Det är helt okej, för vem äger den slutgiltiga sanningen?

De sju inskickade novellerna har orienterat sig igenom redigeringsprocessens mödosamma terräng. De olika kontrollstationerna har ibland erbjudit motstånd, kanske även lite uppmuntran, och till slut korsade alla berättelserna mållinjen precis samtidigt. Hurra till en sjudelad förstaplats!

Så, utan vidare dröjsmål: med ljud av pukor och slamrande kastruller, med fanfarer och krusiduller - hjärtinnerligen välkommen till novellsamlingen *Lorenzburgs Octamerone*!

H.F.H. Prins Frei von Fräähsen zu Lorenzburg

BESTIARIUM

Lorenzburg är en trolsk sagovärld som befolkas av många sällsamma varelser. Här nedan är en alfabetisk lista över djur och väsen som kan figurera i den här novellsamlingens berättelser.

| Två animuler fördriver tiden med musik.

Animuler - små figurer utan egen substans och form . De skapar sina kroppar ur ektoplasma som kollage av kroppsdelar från andra djur och varelser. De är lekfulla och busiga, ingen är den andra lik!

Dragorm - Stora farliga reptilliknande bestar. De kan spruta eld och gillar att ruva på guldskatter. Somliga går på alla fyra, somliga ringlar sig fram som ormar och åter somliga har vingar. Den som kommer nära kan smittas av Draksjuka och blir då besatt av att samla guld och andra värdefulla föremål.

| En dwark ute på ärende.

Dwarkar - korta och satta med skäggvårtor över hela kroppen. Inte de vackraste men oftast milda och vänliga.

Enhörningar - Enhörningar är skygga hästliknande varelser med ett enda spiralvridet horn i pannan.

Equivoler - Bevingade hästliknande kreatur. Perfekta riddjur för folk i farten!

Floriller - gladlynta och människolika men med blommor istället för kroppsbehåring. Skickliga sångare!

Människor - Precis som i vardagen kommer dessa varelser i alla former och färger. Människan är kanske det mest gåtfulla och

krångliga av alla djur i planetens ekosystem. Vi avvaktar deras utveckling och håller tummarna. Med en stor portion tur och med mycket samarbete kan de mogna till någonting riktigt bra.

Krakåer - kråkliknande varelser som inte är större än ett mynts yta. Blå lysande spetsiga näbbar och rosa fjäderbeklädda cylinderformade kroppar. Krakåerna är ett bidrag från novellförfattaren Chanette Andersson.

Panoptikloper - dessa människolika varelser är långa och starka men hela huvudet är täckt av ögon som ser åt alla håll samtidigt. En panoptiklops är en oöverträffad vakt!

Panther - ett stort kattdjur som rör sig i skogarna. En Panther har vit päls med cirkelrunda fläckar i regnbågens alla färger. Panthern kan andas ut väldoftande dunster som söver tänkbara bytesdjur så att de blir lätta att fånga. När panthern blir uppjagad kan det slå ut eldslågor ur munnen, nosen och öronen!

Pyttlingar - människor i pytteformat! Mellan trettio och sextio centimeter långa. De är mycket snabba och kan hoppa upp till fem meter trots att de är så små.

Semisser - sjöhäst-kropp med huvud och svans som en katt! Huvudet är alltid svart. Kroppen kan variera i olika nyanser av blått, grönt och gult. Hanarna har tofsar i öronen men honorna saknar örontofsar. Båda har sylvassa tänder. Novellförfattaren Chanette Andersson har bidragit med semisserna till Lorenburges värld.

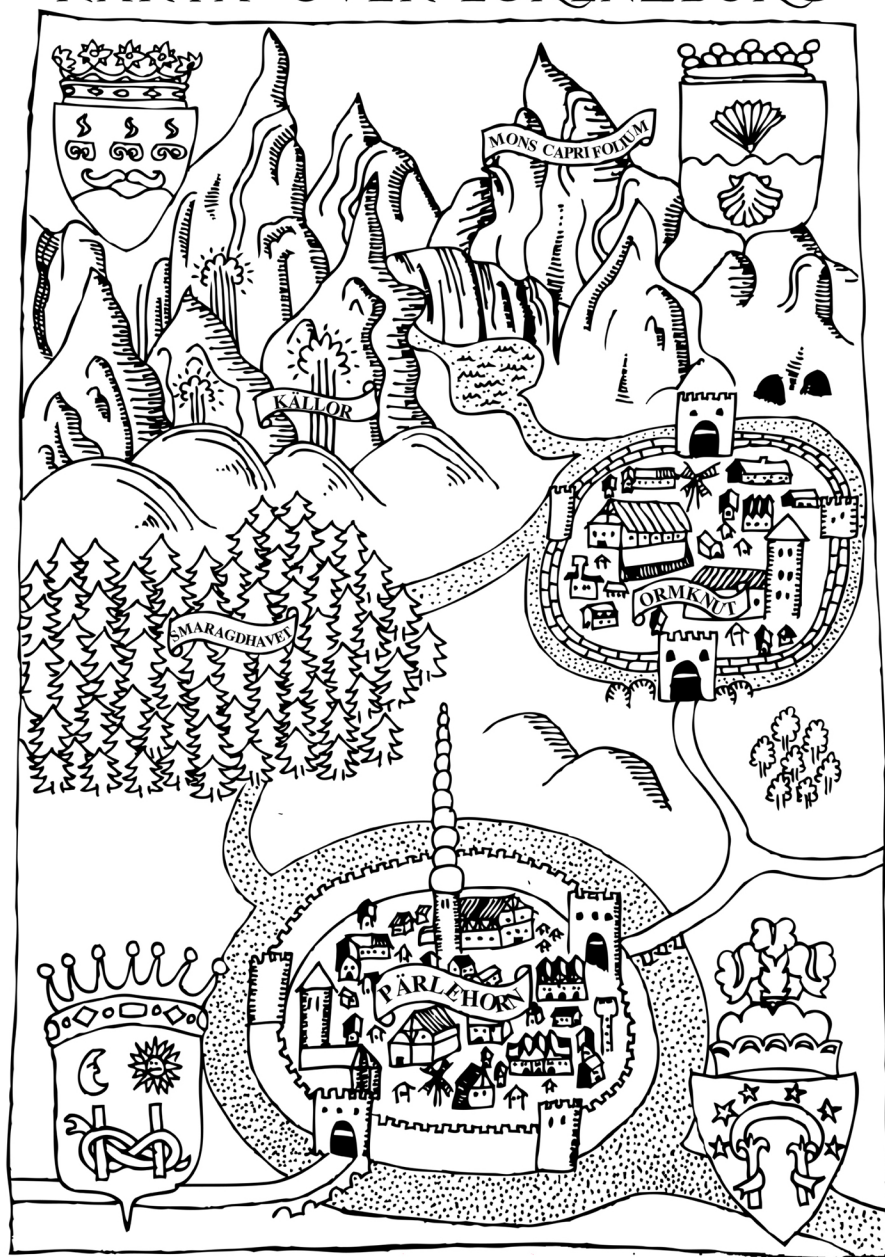
Sturer - människolika men upp till fyra gånger så långa som vanlig människor.

Sturmgångare - jättar med förmåga att kontrollera storm, blixn och dunder. De för alltid med sig svarta moln vart de än går.

Truldror - en truldra har krum ryg, grova drag och grovhuggna lemmar med långa armar som släpar i marken när de går. Deras samhällen finns i skogarna, i eleganta salar under marken. Truldror är skickliga dansare och ypperliga hantverkare.

KARTA ÖVER LORENZBURG

RITAD AV ANNA FREW

GEOGRAFI

Det finns många intressanta och magiska platser i Lorenzburg eller i mikronationens grannskap. Här listas några platser som kan förekomma i berättelserna.

Hertigdömet Aprumklavien - en landsdel i Lorenzburg där Prins Markus och Prinsessan Amanda av Lorenzburg håller hov.

Hertigdömmet Drakvatten - en landsdel i Lorenzburg där Prinsessan Lena av Lorenzburg håller hov.

Hertigdömet Noreld - En landsdel i Lorenzburg där Prins Bosse av Lorenzburg håller hov.

Hertigdömet Ormknut - En landsdel i Lorenzburg där Prins Magnus av Lorenzburg bor tillsammans med sin familj.

Kroppkärr - en stadsdel i den värmländska staden Karlstad.

Här finns många gator, intressanta människor och spännande vår!

Lingonskogen - en skog nära gatan Lingonstigen i stadsdelen Lorensberg.

Lorensberg - en stadsdel i den värmäländska staden Karlstad. Här finns många gator, intressanta människor och spännande vår!

Lorenzburg - en sagonation förbunden med stadsdelarna Lorensberg och Kroppkärr i Karlstad. Man kan komma dit på hemliga stigar eller genom trolleri.

Mons Kaprifolium - en bergskedja med heta källor och stora underjordiska fyndigheter av olika fossiliserade kådor och hartser. De många källorna och den vulkaniskt aktiva marken hettar upp kådan och sveper in hela bergsmassivet i rökelsedoft som påminner om en blandning av vanilj, citrus och kaprifol.

Nådasätet - Tronsalen högst upp i staden Pärlehorn. En enorm sal i gotisk stil med tre skulpturer i silver utställda runt tronen: en påfågel, en enhörning och en panther (se nedan), alla i naturlig storlek. Tronen är en enkel stenkub med en skulpterad änglageskulptur på vardera sidan. En enkel trädörr bakom tronen leder ut till en liten trädgård som slingrar sig upp mot stadens topp. En gyllene ärta vilar i perfekt balans på staden Pärlehorns spets.

Pärlehorn - Storfurstendömet Lorenzburgs huvudstad som kan nås efter långa resor på hemliga stigar. Staden reser sig som ett enormt spiralvridet skimrande enhörningshorn många hundra

meter upp i luften. Högst upp ligger det furstliga palatset där prins Frei av Lorenzburg håller hov.

Smaragdhavet - en ogenomtränglig skog i Lorenzburg. I en naturlig sänka (kanske en meteorit-krater?), stor som en kontinent, växer enorma träd med ett ogenomträngligt grenverk med blad som rör sig som vågor. Man kan segla över blad-havet. Vad som finns på botten av Smaragdhavet vet ingen men eftersom det inte är vatten där nere så kanske det finns en gömd värld att utforska! Smaragdhavet styrs av Lorenzburgs enda kronokapare - Pirathertiginnan och pilgrimsbaronessan Ami.

Trollskogen - en skog i stadsdelarna Kroppkärr och Lorensberg.

WUNDERKAMMER

Renässansens och barockens furstehov hade ofta privata samlingar av dyrbara eller exotiska föremål för att tjusa hovfolkets sinnen eller väcka avund. Dessa kuriosakabinett (*wunderkammer* - "kammare med underverk" på tyska) listade sällsynta snäckor, alkemiska experiment, utsökta konstföremål eller bara artefakter som hämtats i fjärran länder.

Även Lorenzburg är fullt av objekt eller substanser som kan tyckas magiska för dem som inte är vana vid sådana ting. Här följer en lista på några saker som kan förekomma i bokens berättelser.

Den gyllene ärtan - sinnebilderna för Lorenzburgs magiska kraft. Ärtan har alltid balanserat på toppen av staden Pärlehorns högsta krön.

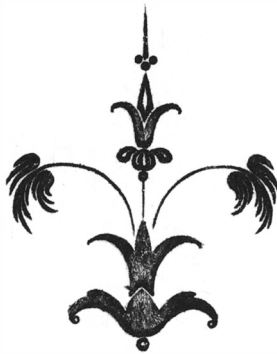
Irigentum - "Påfågelsilver", en regnbågsskimrande metall.

Lorenziner - Lorenzburgs silvermynt, kan ganska lätt växlas mot svenska kronor eller euro.

Magnenta - ett magnetiskt färgpigment. Måla någonting i magnenta och lägg det tillsammans med föremål av en viss färg. Då kommer pigmentet att anta samma färg och samtidigt kunna "magnetiskt" dra till sig andra föremål i liknande nyans.

Rött kvicksilver - ingen vet om det ens finns och ingen vet vad det kan användas till (kanske du har någon aning?)

Undinular - "Vattenstål", en hård och helt genomskinlig metall med vågmönstrade inneslutningar.

DYGNETS TIMMAR

Dagen och natten delas in i tolv timmar vardera. Den första dagtimmen börjar alltid när solen går upp och den första kvällstimmen infaller alltid när solen just gått ned. Detta innebär att timmarna är olika långa olika tider på året, eftersom dagsljuset dröjer kvar längre på sommaren än på vintern.

Dagtimmarna:

1. *Yayn*
2. *Janor*
3. *Nasnia*
4. *Salla*
5. *Sadedali*
6. *Thamur*
7. *Ourer*
8. *Thamic*
9. *Neron*
10. *Jayon*
11. *Abai*
12. *Natalon*

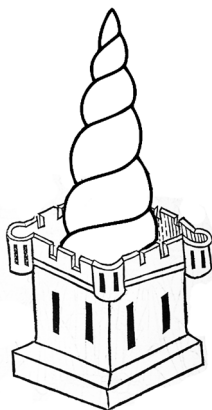
Nattens timmar:

1. *Beron*
2. *Barol*
3. *Thanu*
4. *Athir*
5. *Mathon*
6. *Rana*
7. *Netos*
8. *Tafrac*
9. *Sassur*
10. *Aglo*
11. *Calerna*
12. *Salam*

PRELUDIUM - VÄLKOMMEN TILL SLOTTET PÄRLEHORN!

PRINS FREI AV LORENZBURG

Preludium

Strax norr om den svenska sjön Vänern ligger sagoriket Lorenzburg gömt bakom dimbankar och förhåxade skogsstigar. Bara den resenär som lämnar hemmet med en brännande längtan i hjärtat kan hoppas på att hålla rätt kurs på färdens irrvägar. Dessutom kommer hjälten möta många

vidunder som använder både list och vildsinta vrål för att få henne att vända om.

Men om du är en av dem som finner rätta leden, om du är en av dem som kan stirra skrömt och oknytt rätt i synen utan att blinka, då kommer du alldeles säkert att få se slottet Pärlehorns spiralvridna torn glittra i solnedgången...

I alla fall.

Det här är berättelsen om vad som tilldrog sig i Lorenzburg i månaderna maj och juni under det *annus horribilis* som kallades 2020.

De senaste veckorna hade en allt stridare ström av människor, varelser och, ja, även plantor av det intelligentare slaget börjat dyka upp i Pärlehorn. Detta var nu inget större problem eftersom slottet, eller kanske rättare sagt staden, var både vidsträckt och högt. Alla besökare kunde alltså anvisas en sovplats, om än det var skavfötters med någon annan resenär.

Samtliga tillresta var på flykt undan den sjukdom som människorna givit namnet *Covid-19* - en förkortning av *coronavirus disease* samt numret som markerade årgången.

Få av corona-flyktingarna kunde tydligt formulera varför de valde att söka trygghet i Pärlehorn och många verkade närmast förvånade över att de hamnat där. Men så är det ju med sagoriken: ingen har riktigt reda på hur det går till när stigarna vrider sig, än hit och än dit, liksom av egen kraft, för att hjälpa den värdige vandrarens fötter att nå en slutdestination som hon själv inte anade var resans mål.

Väl framme i staden kunde flyktingarna äntligen pusta ut, de var skyddade av gnistrande stenmurar såväl som av obrytbara estoretiska sigill som placerats för att hålla stånd mot både best och pest.

. . .

Slottet Pärlehorn är en imponerande syn. Det vrider sig enhörningshorns-liket många hundra meter uppåt och toppen skrapar mot molnens bukar när de glider förbi. Det vore närmast kränkande att kalla arkitekturen för något så banalt som ”torn”, ändå är det kanske det ord som man slutligen måste välja när man ska beskriva Pärlehorn.

I slottets vindlingar finns hela kvarter av flervåningshus och små butiker. På sin färd mot toppen kan en flanör passera eleganta piazzor med utsirade palats och skimrande pelargångar, men också skråniga marknader där ett brett spektrum av olika ting, från rent strunt till utsökta dyrgripar, saluförs. Dofterna är många och mustiga, och stadens ljudbild är ett enda atonalt klusterackord av kyrkklockor, röster ,skratt, hundskall, knarrande kärror, skriande åsnor, flaxande papegojor, kraxande korpar som yttrar trollformler och stadsfolk som väser fram svordomar. De sistnämnda är oftast riktade mot långväga besökare som ännu inte lärt sig att alltid hålla till höger, både på vägen uppåt mot toppen och på vägen ned.

Vid det här laget har det knappast undgått någon att Pärlehorn erbjuder en majestätisk syn. Gamle filosofen Kant hade kanske använt ordet *sublim* - känslan av närapå skräckinjagande väldighet, för att klä sina intryck i en passande språkdräkt. Ofta tappar även den mest vittberesta globetrotter hakan när hon äntligen står utanför de höga murarna som omgärdar stadens bas.

Själva stadsporten är hundra famnar bred och två hundra famnar hög och vaktkurerna bemannas av dundrande sturmångare och allseende hela-huvudet-täckt-med-ögon panoptikloper. Varken frände eller fiende kan smyga förbi osedd eller utan att bli utfrågad om sitt ärende.

. . .

Men av Lorenzburgs och Pärlehorns art- och färgrikedom och många mirakler, måste man ändå nämna den detalj som är mest utmärkande för hela tablån. Kring stadens krön, ja både dag som natt och året runt, står en ständig strålgans som får känsliga ögon att tåras.

Högst där uppe på stadens topp, där den inte är tjockare än en blyertspennas nyvässade spets, vilar en ensam gyllene ärta i perfekt balans – lika obrydd av väder och vind som av fru Fortunas växlande väl- och illvilja gentemot slottets invånare.

Hur och varför ärtan hamnade där uppe på toppen är det ingen som minns men en historia berättar att en skotsk prinsessa hade den i fickan när hon kom till Lorenzburg för mer än fem hundra år sedan. En annan berättelse hävdar bestämt att det är *Prinsessan på Ärtens* autentiska ärta som migrerat från en saga till en annan. Eftersom sådant trots allt förekommer, är det ingen som spekulerar vidare kring det lilla baljväxt-fröets ursprung.

Om man följer paradgatans makliga stigning uppåt hamnar man slutligen utanför prinsens boning.

Det är lätt att hitta, följ bara ljuset som strålar från toppen och sätt ena foten framför den andra så är du snart framme.

Vägen slutar framför en gotisk port med två släta dubbeldörrar som huggits av samma pärlemor-skimrande material som resten av tornet. Ovanför ingången står hälsningen ”Missmod är en okänd gäst” att läsa i gyllene bokstäver. Dörrarna är vanligen öppna men på vardera sidan står alltid en reslig livréklädd panoptiklops posterad. För säkerhets skull.

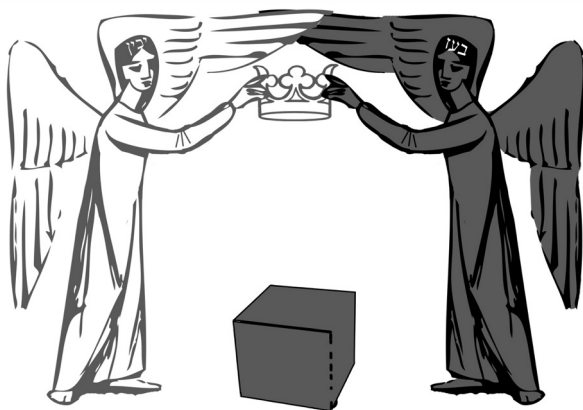
Dessa varelser är humanoida till sin form, dock gott och väl halvannan gång längre än någon människa och huvudena är täckta av ögon. Ingenting, vare sig yttre form eller inre avsikt, undgår deras blick. Har du svek eller mord i sinnet gör du bäst i

att hålla dig undan, för en uppretad panoptiklops rår du aldrig på!

Innanför portarna öppnar sig en väldig sal med höga pelare och hundratals silverlampor som sprider ett gemytligt sken omkring sig.

Ett stort antal långbord är alltid uppställda på träbockar och varje bord är dukat med linnedukar och kristall. Ingen delikatess, oavsett hur ovanlig eller dyrbar, saknas på taffeln, prinsen av Lorenzburg är trots allt vida känd för sin gästfrihet.

Varelser av alla de slag är bänkade kring borden och de konverserar muntert mellan tuggorna. Människor, pyttlingar, dwarker och älvor, ja till och med en och annan sturmgångare, kan ses gnugga armbåge med varandra i otvungenhet och endräkt.

Längst in i salen står prinsens tron, den som kallas *Nådasätet*, uppställd på ett podium.

Själva tronen är en enkel kub av svart sten. Armstöd och ryggstöd saknas helt men en sidenkudde har placerats ovanpå för att skänka lite bekvämlighet under långa audienser.

På båda sidor av tronen står en hög staty av en ängel uppställd. Den vänstra är huggen av svart basalt och på hennes panna är namnet **בועז** - *Boaz* tecknat med silverne bokstäver. Den högra ängeln är av snövit marmor och namnet som tecknats i guld över pannan är **יכין** - *Jachin*. Båda änglarna är vända inåt mot varandra och i sina lyfta händer håller de en gyllene krona över huvudet på den som sitter på tronen.

Framför tronen står tre skulpturer av silver, skala 1:1, föreställande Lorenburgs heraldiska bestar - Påfågeln, Enhörningen och Pantheren. Dessa ädla djur utgör en symbolisk hedersvakt åt prinsens person.

Bakom *Nådasätet* finns en enkel dörr av grovt tillyxade ekplankor. Den leder ut till trädgården som ramar in Pärlehorns ärt-krönta topp med evigt blommande krokusar.

Så kom det sig i alla fall att en stor skara varelser var församlade i slottet Pärlehorns tronsal en afton i slutet av maj.

Om historieböckerna lär oss att krig till största delen består av långa perioder av väntan, så utgör väl belägringar paradgrenen *par excellence* när det gäller att uthärda tristess och ovisshet. Och nog var den nya sjukdomens grepp om världen att likna vid en belägring?

De senaste veckorna hade för all del erbjudit dagar av vila, och möjlighet att stifta trevliga bekantskaper, men nu började ledan att sprida sig bland stadens invånare. Det var alltså hög tid att höja

truppmorale med avledningsmanövrar i form av banketter och divertissemanger, annars kunde någon ung hetlevring börja tuppa sig och mucka gräl. Och vem som helst kan gissa hur det kan sluta om gnistorna börjar flyga kring krutdurkarna.

Muntert sorl, och likaså muntra toner från olika instrument, svävade över salen och här och var for någon upp på fötter för att steppa en burlesk *dance macabre* i syfte att roa de närmaste kamraterna.

Andra gäster gissade gåtor eller diskuterade filosofi medan åter somliga passade på att fylla sig rejält med de många starka dryckerna.

När ljuset övergick till aftenens mjukare färgskala, reste sig en uniformsklädd kvinna som suttit i tystnad på nedersta trappsteget till *Nådasätets* podium. Det var en mycket värdig dam, med skärpa i blicken och en air av auktoritet omkring sig. Uniformen var prydd med ägiljetter och bröststjärnor och tunga gyllene epåletter vilade på axlarna. På hjässan ståtade en gigantisk bicorn med vita strutsplymer som böljade i aftenbrisen och i handen höll hon en utsirad stav - försteadjutantents ämbetsstecken.

Hon harklade sig och bankade i golvet tre gånger med stavänden.

"Mina damer, mina herrar och kära övriga", ropade hon och väntade ett ögonblick för att låta tystnaden sprida sig i salen. En särskilt uppsluppen festprisse som var upptagen med att utföra en dräplig pantomim på den linneklädda taffeln, var tvungen att avbrytas handgripligen av sina bordsgrannar.

"Jag är försteadjutant general Paulina Palm och på uppdrag av prins Frei, han som kallas Glorifons och den Dundrande Tronen, hälsar jag er alla välkomna till Pärlehorn."

Förstadjutanten lät ekot av orden ebba ut mellan salens pelare och valvtak innan hon fortsatte.

”Somliga av er är lycksökare och äventyrare som hörsammat kallelsen att skriva er egen saga här i världen, men de flesta av er kommer för att finna en fristad undan sjukdomen som härjar bortom slottets murar. Det är dock sant för oss alla, att vi har samlats här i afton på prins Freis inbjudan och det bereder mig alltså stort nöje att presentera vår värd, Hans Furstliga Höghet prins Frei av Lorenzburg.”

Ett mjukt gnisslande och skrapande hördes när dörren bakom *Nådasätet* sköts upp och en figur klev över tröskeln och ut på podiet.

Utan sidenkläder eller kostbara parfymer, och utan sitt vita puder eller sina mouchar av sammet, var prins Frei en ganska alldaglig man i fyrtioårsåldern, men i sin roll som Glorifons -”ärans källa” var han en magnifik, noga iscensatt och närmast skulpterad, galjonsfigur för Pärlehorn och hela Furstendömet Lorenzburg.

Den här kvällen var prinsen klädd i en fuchsia-färgad dubbelknäppt kostym och skodd i ett par lejongula sammetstoffer. Otaliga små fastsydda juveler blixtrade i ljuset när han rörde sig och ett dropp-format pärlörhänge dinglade från vänsterörat. Stassens sista touche var en pudrad peruk med en kärlekslock som låg över axeln.

”Mina kära gäster, grannar och långväga besökare”, rösten var mjuk och ljus med en antydan till nasal klang.

”Ni ska alla vara hjärtinnerligen välkomna att finna förströelse, vila och vederkvickelse i min stad.”

Han drog ett djupt andetag och pannan lade sig i bekymrade veck under vitsminket innan han fortsatte.

”Jag och hela mitt kabinett av rådsherrar och rådsdamer

har noga följt den nya sjukdomens härjningståg genom länderna där ute. Det är inte lätt att finna de hemliga stigarna som leder till Lorenzburg men det var klokt av er att söka er till Pärlehorn. Jag kan försäkra er om att ni är utom all fara för varje sten i stadsmuren är graverad med mediko-magiska runor som hindrar soten från att passera in slottet.”

Prins Frei slog sig ned på *Nådasätets* tron och nickade till försteadjutant Palm att fortsätta.

”För nykomlingarna i vår skara kan jag nämna att Lorenzburg präglas av en kronologisk anomali. Landet vilar nämligen i en ficka av alternativ tid som bara sporadiskt har beröringspunkter med den övriga världen. Våra hovastrologer och haruspexer har fastslagit att virusfaran borde vara förbi efter åtta dagar av lokal tid. Ni behöver alltså bara härda ut i lite över en vecka men, och detta är ett viktigt men, vi kan inte förutsäga vilken dag, eller ens vilken månad, det kommer att vara i andra delar av världen när ni lämnar Lorenzburg igen.”

Försteadjutanten viftade undan en av hattens plymer ur ögonen innan hon tog till orda igen.

”För att få tiden att gå fortare har Hans Furstliga Höghet och Milda Härlighet prins Frei befallt att allsköns läckerheter, förfriskningar och underhållning ska finnas till hands. Vi ska göra allt vi kan för att er väntan ska bli så bekväm som möjligt.”

Prinsen reste sig från tronen och ställde sig bredvid försteadjutant Palm nedanför podiet. Han lade en hand helt kort på hennes axel innan han tog till orda.

”När den stora pesten härjade under 1300-talet skrev Giovanni Boccaccio sitt odödliga epos *Decamerone*. Berättelsen utspelar sig över tio dagar och handlingen kretsar kring tio unga ädlingar som flyr från stadens död och osäkerhet ut till stillheten på landet. Under tio dagar fördriver våra hjältar tiden och ledan med lekar och berättelser för att underhålla varandra. Jag föreslår att vi gör det samma! Låt oss därför bryta bröd, och byta

skröner, för att de kommande dagarna ska rinna förbi lätt och lyckligt.”

Här hejdade sig prinsen och tog fram en solfäder för att svalka sig i den varma aftonen. När han öppnade den gick ett milt brus av förundrade viskningar igenom salen, för det som nyss syntes vara en enkel konstruktion av bambu och papper, kom till liv i ett fyrverkeri av färger och ljusreflexer som sköljde över de församlades ansikten med varje knyck med handleden.

Prins Frei log och fortsatte.

”Nåja kära vänner, eftersom det var jag som föreslog det här tidsfördrivet så är det väl också mitt ansvar att börja? Pass på och hör opp! Det här är berättelsen om när en av Älvdrottningens döttrar skulle stå brud en gång för länge sedan.”

Sagan om hur lingonskogen fick sitt namn

”De gamle förtäljer att Älvdrottningen är uråldrig men alltjämt evigt ung. Det sägs att hon har tusen och en döttrar och vem vet, det kanske är sant, för inte kan vi dödliga veta hur mäktigt och präktigt älvfolk lever!

Drottningen håller i alla fall av alla sina döttrar lika mycket, för ingen flicka är den andra lik. Några har en hy som ebenholts och tänder som pärlemor, andra är vita som snö eller fräkniga. Någon har hår som flammar rött i solskenet, en annan har lockar så mörka som vore de tvinnade av skuggor. Och varje dotter är vacker just för att ingen annan är hennes like. Ja, hur skulle Älvornas drottning kunna utvälja en ögonsten framför alla andra?

Och tänk, det händer med några hundra års mellanrum att en av dom vill gifta sig, och då blir det bråda dagar!

Spindlar sätts att spinna silket till brudskjortan och tyget vävs sen så tätt att det skimrar så som is under norrsken!

Och en gull-ring ska dottern ha, med stenar och mäktiga

signerier, för Älvdrottningen är rik och vis och trollkunnig efter alla de år som hon levat.

Sist ska brudkronan kläs med grönt och det måste göras aftonen före bröllopet. Då skrider Älvdrottningens dotter fram genom skogen för att leta lingonris, för alla vet att det bara är bruden själv som får bryta kvistarna. Annars kan det gå illa i äktenskapet.

Och ett följe av jungfrur, tomtenissar och alfer med stjärnspön i händerna är med henne till hedersvakt där hon går. Och se, hon strålar som dagen om än det är om natta', för älvorna har fått sina namn från stjärnorna.

Men en gång, jag tror det var då min mormors mormor var en liten flicka, rann ringen av jungfruns finger och förlorades i skogen. Det var under den årets mörkaste natt som kallas Lussinatta, så ringen kom aldrig tillrätta även om alla tärnor och tomtar och alfer sökte både länge och väl. Och så blev det heller inget bröllop för jäntan, för hur kan eder beseglas utan ringar att svära på?

Sedan den natten, för så länge sedan, drar älvornas följe fram genom skogen på Lussinatta för att söka det borttappade. Den som har tur kan se dom på håll med lyktor och ljus och stjärnspön i händerna för att lysa vägen. Och längst fram skrider Älvdrottningens dotter, fortfarande med brudkronan av ljus och lingonris på hjässan, eftersom många år bland människorna blott är några ögonblick för de odödliga. Och det sägs att hela följet sjunger för att muntra upp den stackars flickan medan de går på de midvinterdunkla stigarna.

Och kanske var det i hopp om att hitta trollringen som blivande brudar började gå i skogen här oppe? Hur det än är med den

saken så är det åtminstone säkert att Lingonskogen fick sitt namn efter bruket att plocka lingonris till brudkronorna. Det är nog säkrast att lägga ett silvermynt till tack för det du plockar, annars kan du förarga småfolket så att de tar dig på villovägar.

Men vad du ska göra om du hittar älvabrudens ring kan ingen råda dig till, det får du fundera ut själv!

DEN ANDRA DAGEN

Dagen tillbringades med att dricka iste och spela bort småsummor på poesikapplöpningar. De varmblodiga sonetterna kom oftast först över mållinjen, men haikudikterna med sitt mildare kynne knappade in och vann närapå lika ofta. Mera sällan drog en lågoddsare, till exempel en jambisk pentameter, ifrån de andra för att koras till segrare.

Vädret var behagligt och snart slog aftonklockan sina slag för den tionde timma som kallas *Jayon*.

Efter att alla undfägnats med den mat och dryck de föredrog, ställde försteadjutant Palm fram en stol på golvet framför *Nådasätet*. En äldre men fortfarande spänstig pyttling ställde sig på sitsen och inledde kvällens berättelse.

SAGAN OM ÄRTBONDEN RASMUSIUS OCH FLORILLEN PÅ SMARAGDHAVET

TILDE HAMRÉN

Rasmusius Alderspanns berättelse

Mitt namn är Rasmusius Alderspann och jag är (som ni kanske ser) en pyttling. Jag bor på en pyttlinggård uppe på Hammaråsen i det Lorenzburgska furstendömet's södra del. Där har jag ända sedan jag tog över gården efter min far odlat ärtor som sedan levereras till prins Freï borta i Pärlehorn. Det är en stor stolthet för släkten Alderspann

att vi utsetts till hovleverantörer och jag tar mitt yrke på mycket stort allvar.

Varje morgon väcks jag i soluppgången av att ljuset sipprar in genom mitt sovrumsfönster och varje dag börjar med att jag går ut i trädgården för att plocka hallonblad som jag kokar mitt morgonte av. Det ska ni veta, att om man ska bli så gammal som jag (och jag är en mycket gammal pyttling) så måste man ha sunda morgonrutiner och det finns inget sundare än att koka sitt te av hallonblad och morgondagg.

Jag dricker mitt te på min pytteveranda och sedan är det kattens tur att få frukost. Genom min pytteträdgård rinner en pyttebäck. Där fiskar jag varje morgon tre sardiner som katten kan få. Varje morgon är den andre lik. Det är precis så jag alltid har haft det och precis så som jag planerat att alltid ha det. Varför ändra en rutin som fungerar så bra? Men den dag som denna historia förtäljer, den var inte som alla andra.

Det är inga vanliga ärtor jag odlar på min pyttegård, utan det är det mycket sällsynta ärtslaget pyttlingärta. Pyttlingärtorna har den speciella egenskapen att när de växer och gror saknar de helt och hållet färg. De är alldeles genomskinliga, och vet man inte vad man ska titta efter är det inte säkert att man ser dem alls. För att de ska få sin klara gröna färg måste de doppas i Smaragdhavet.

Det är inte långt från Hammaråsen till prinsens slott i Pärlehorn. På grund av pyttlingärtornas speciella egenskap tar jag dock varje morgon vägen förbi Smaragdhavet. Där doppar jag mina ärtor i havets ickevatten, innan jag vandrar till slottet.

Varje morgon, ända sedan jag var en mycket liten pyttling (och det ska ni veta, att när en pyttling pratar om den tid då de var små, då var de verkligen små, ty pyttlingbarn är inte mycket större än en pyttlingärta) har jag gått ut på min pytteåker för att skörda mina ärtor. Trots att ärtslaget heter pyttlingärta är det inga små växter, utan ärtorna växer högt upp på sina rankor. Därför måste jag ta stora pytteskutt för att kunna nå dem. Men

pyttlingar är ju som bekant skickliga hoppare, och därför går det lätt.

När ärtorna är skördade ska de plockas ur sina skidor. Sedan lägger jag dem i min stora pyttekorg, slänger upp korgen på axeln och beger mig iväg mot Smaragdhavet. Det är precis så jag alltid har haft det och precis så som jag planerat att alltid ha det. Varför ändra en rutin som fungerar så bra? Men som sagt, just denna morgon hände något som var utöver det vanliga.

Morgonen började precis som alla andra morgnar. Jag vaknade av att solen kysste min panna, jag kokade mitt hallonbladste och katten fick sina tre sardiner. När ärtorna var plockade och skalade tog jag min korg och gick till Smaragdhavet.

Men just som jag gjorde loss min lilla eka från stranden hörde jag en sång som ljud någonstans långt bort på Smaragdhavets ickevågor. Det var en sällsam melodi, varken i dur eller i moll, utan i en närmast dorisk skala som endast finns i den uråldriga lorenzburgska folkmusiken. Jag rodde min eka mot var jag trodde ljudet kom ifrån och snart kunde jag i fjärran se en annan liten båt, i skimrande påfågelsilver som glittrade i det nyvakna solskenet. Jag rodde, och jag rodde! Till slut kom jag så nära att jag kunde se vem det var som sjöng.

I den andra båten satt en florill. Det var hon som sjöng. Hon hade svallande hår av gullregn, ögonfransar av viol och små diskreta skäggstrån av liljekonvalj. I knät hade hon en liten animul, som var lika mycket räka som kanin, och i handen höll hon ett metspö som hon lät guppa långsamt upp och ner på träd-kronornas yta.

När hon fick syn på mig slutade hon sjunga och log ett värmande leende. Jag frågade vad som fört henne ut på Smaragdhavet i denna tidiga morgonstund.

”Jag fiskar smaragdmört åt min lilla animul” svarade hon. ”Det gör jag varje morgon. Det är i soluppgången de små mörtarna är som hungrigast och lättast att få på kroken. Det är så

märkligt, för jag har provat att ge henne både grädde och lammstek och fruktpaj, men det enda hon vill äta är smaragdmört.”

Just som hon sagt det ryckte det till i metspöt och hon drog hastigt upp en glittrande mört i båten. Smaragdmörtar är underliga små djur, för de finns bara i Smaragdhavet. De har gröna fjäll och fenor precis som andra fiskar så att de kan simma i ickevattnet, men de har även ben och vassa klor för att kunna klättra på smaragdträdens stammar.

”Jag är också här varje morgon, för att doppa mina pyttlingärtor och ge dem deras klara gröna färg. Hur kommer det sig att jag varken sett dig eller hört dig sjunga förut?” frågade jag.

”Du kanske inte har tittat tillräckligt noga och du kanske inte har lyssnat tillräckligt noga. Det är fantastiskt vad man kan få se och vad man kan få höra, om man verkligen ser och hör på vad som finns runt omkring.”

Jag insåg att det nog var sant som hon sa, att jag var så upptagen av mitt jobb och mina rutiner varje morgon att jag glömde titta på allt vackert och att jag glömde lyssna på allt ljuvt som finns här i Lorenborg. Så där och då, där jag satt i min lilla eka, bestämde jag mig för att jag skulle börja lyssna. Hon satt där i båten mitt emot min och jag bjöd henne några ärtor ur min korg. Så satt vi där och språkade en stund.

Efter en stund började hon sjunga igen. Hon sjöng ballader om vilsna ekorrar, vispolskor om dwarkar och dragor som råkat i luven på varandra då de spelat tärning och hon trallade valser om möss som byggde broar och päron som besteg berg. Med sin röst målade hon slagfält och åkrar, berg och dalar, och svindlande djupa hav. Berättelser jag hört som barn men som för länge sedan försvunnit kom åter till liv och mellan varje visa åt vi några ärtor var.

Till slut hade vi suttit där så länge att solen börjat sjunka ner bakom horisonten och ärtorna hade tagit slut.

Först då kom jag ihåg vad det var jag hade glömt. För första

gången sedan jag tagit över gården efter min far (och det var många år sedan, för jag är en mycket gammal pyttling nu), så hade jag misslyckats med att leverera ärtorna till prins Freï i Pärlehorn.

I all hast ursäktade jag mig till den unga florillen och rodde snabbare än jag någonsin rott förut tillbaka mot stranden. Så fort jag nådde land hoppade jag ur båten. Med steg som var mycket lättare än vanligt (då korgen ekade tom utan alla ärtor som jag brukar ha med mig) sprang jag mot Pärlehorn.

Väl innanför Pärlehorns murar sprang jag fram till prinsens slott. Där stod de vanliga panoptiklopserna och vaktade ingången. Efter att jag förklarat mitt ärende och bett om ursäkt släppte de in mig, med förmanande blickar och en illa dold kommentar om pyttlingars förmåga att komma i tid (detta trots att jag har ett rykte om mig att alltid vara på plats på pricken på avtalad tid, varken en sekund tidigare eller senare).

Trapporna upp till Nådasalen tog jag på tre stora skutt. Där uppe satt prins Freï på sin tron. Han blickade ned på mig, inte bildligt utan bokstavligt, då pyttlingar är mycket små varelser jämfört med människor.

Jag bugade inför prinsen och bad tusenfaldigt om ursäkt för att han inte hade fått sina ärtor. Jag berättade för honom om florillen som hade sjungit så vackra sånger för mig, om vilsna ekorrar och om dwarkar och dragormar, om möss som byggde broar och päron som besteg berg. Jag berättade om hur den sjungande florillen hade fått mig att titta och lyssna, att *verkligt* titta och *verkligt* lyssna på allt det vackra och allt det ljuva som finns här i Lorenzburg och hur det hade fått mig att alldeles glömma bort tiden. Till sist bad jag om ursäkt för att jag nu när jag kommit så sent inte ens hade några ärtor med mig, eftersom jag hade bjudit den unga florillen (och ätit några själv för den delen) och hur de hade tagit slut utan att jag skänkt det en tanke.

Prinsen såg på mig en lång stund och snart hördes ett kluckande ljud. Eftersom jag var så inställd på att prinsen skulle

vara ursinnig på mig tog det mig en stund att inse att det var ett skratt som bubblade upp, ända från prinsens tår och upp genom magen tills han slutligen satt och gapskrattade där på sin tron.

”Ja du, Rasmusius Alderspann, det var då sannerligen en historia. Jag tror att jag också träffat på denna florill en gång och det är sant att hon sjunger vackert. Sant är också att man ibland måste stanna och titta och lyssna, verkligen titta och verkligen lyssna på allt det vackra och allt det ljuva som finns här i Lorenzburg. Nog saknade jag mina ärtor i morse, men jag har överlevt dagen i alla fall.”

Den gode prins Freï förlät mig mitt misstag och gav mig endast en blygsam förmaning om att jag skulle vara i tid nästkommande dag.

Och nog var jag i tid den dagen, dagen efter det och alla andra dagar som kommit sedan dess. Men ända sedan den dagen har jag stigit upp några minuter tidigare för att kunna sitta en stund längre i min eka och lyssna på den unga florillens sång. Varje morgon ger hon mig en visa och hon får i sin tur tre ärtor ur min korg. Sedan skiljs vi åt för att utföra våra sysslor, och så ses vi igen morgonen därpå.

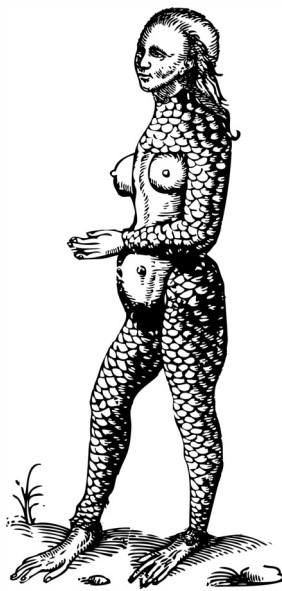
DEN TREDJE DAGEN

Den tredje dagen gissade man gåtor och drack snaps till dess solen sjönk mot horisonten. Glasen fylldes, om och om igen, med ett tonicum som kallas *Prinsvatten* - sprit som smaksatts med svartpeppar, korn av rökelse och myrra, citron- och pomeransskal, kanel, johannesört, vanilj och saffran. Det var svårt att avgöra huruvida drycken smakade särskilt gott eller ej men den var stark, och flöt lätt nedför strupen, så det var ingen som såg anledning att klaga.

När *Abai* - den elfte timmen inföll reste sig en man från sin plats. Frisyren var välvårdad men de något utstående ögonen (kanske på grund av det nämnda *Prinsvattnet*?) gav honom en trumpen uppsyn. Han presenterade sig som Kristoffer Cras och detta är vad han hade att förtälja.

SKOGEN

KRISTOFFER CRAS

Kristoffer Cras berättelse

S lumkvarteren i Pärlehorn ligger alldeles intill den ogenomträngliga skogen, den djupa och mörka. Solen är på väg att gå ner. Något fyllo skrålar, någon påtänd pyttling cyklar förbi. Daniel kliver ut från sin lägenhet med en blå t-shirt i handen. Han är människa, men bor ändå där i den fattiga delen av stan, bland floriller och dwarkar som hamnat snett. Livet ville sig så. En loftgång utanför ytterdörren. Tre maskiner tvättade där nere. Han vet att det kommer att bli det längsta och största arbetet under hela tvättiden. Alla blöta kläder ska i centrifugen. Den finare fyrtiotvätten ska hängas. Strumpor och pjamas i tumlarn. Så mycket tvätt nu för tiden. Två gånger i veckan är inte nog. Han tar hissen ner. Huset har fyra våningar. Ytterligare trappsteg och sen en tjock ståldörr mot källaren. Då dörren stängs är han inne i en lång dunkel korridor trots sommaren därute. Rör i taket porlar av grannarnas spolande i kranar och toaletter. Dörrar i väggarna leder in i tvättstuga, torkrum och ett specifikt rum för mangeln. Fem meter längre fram slutar korridoren i ytterligare en ståldörr, där står en människokvinna. Hon är lång, sommarklänning, kraftigt sminkad, yvig blond frisyr. Daniel går i andra tankar och ser henne först inte. Blir rädd och ryggar tillbaka. Ler när han hämtat andan och de flinar lite åt Daniels reaktion:

– Förlåt, det var inte meningen att skrämmas, säger kvinnan med en belevad röst, raspig och dov, som om cigg och vilda nätter satt prägel på strupen.

– Jag tänkte på annat bara, ingen fara, är du nyinflyttad?

– Jag bor inte här.

– Nähä?

– I skogen.

– Jaha, i någon av stugorna?

Hon svarar inte, ler bara, han tolkar det som något slags ja.

- Okej, hälsar på någon?
- Min syster
- Jaha, vad heter hon, kanske är någon jag känner?
- Du har bott här länge?
- Tio år snart.
- Precis, så vi lär nog ses igen.

Kvinnan verkar plötsligt ha blivit obekväm av samtalet, hon slinker ut genom ståldörren utan att vända ryggen mot honom. Daniel går in i tvättstugan, tömmer maskinerna. Sedan lägger han den blå t-shirten han haft med sig i en av maskinerna och trycker fram rätt program. Tröjan är anspråkslös till sitt yttre. Men den är oerhört viktig för Daniel. Han har haft den på sig vid alla fyra barnens förlösningar. Vid viktiga situationer ser han alltid till att ha tröjan ren och på sig. För att inget ska gå snett tvättar han alltid favorittröjan för sig och i trettiovtvätt, så även ikväll. För imorgon kommer en viktig situation att inträffa. Daniel jobbar med att göra dockor till världens alla dockteatrar. Tots att han anses vara en av världens främste så anstår arvodet inte en världsmästare. Inte om man räknar på timlön i alla fall. För det tar tid att ge dockorna deras uttryck, måste lära känna dem, vara dem, bygga deras liv i fantasin, först då kan uttrycken skapas, de verklighetstroga.

Nu har han i alla fall blivit erbjuden en tjänst på slottet. Som Prinsens av Lorensburgs privata dockmakare! Det skulle innebära en fast tjänst med månadslön efter många många år som halvarbetslös frilansare. Intervjun är imorgon klockan åtta, han tror att det bara rör sig om formaliteter, att hans familjs situation tagit en rejäl vändning i tryggare riktning. Maskinen med den ensamma blå tröjan snurrar igång. Han tycker sig höra ståldörren

öppnas därute, hör inga steg. Svårt att definiera bland alla läten från de olika maskinerna som beblandar sig i tvättstugan. Han fortsätter med sina göromål, separerar det som ska hängas upp. Återigen hörs en dörr stängas i gången utanför tvättstugan. Tydligare nu. Han går ut i korridoren. Stänger dörren in till tvättstugan för att kunna höra bättre. Den långa gången är tom och öde, småljud från lägenheterna ovan, tumlarns dova läte. Han rullar vagnen över stengolvet och tänder till ett sidorum med linor i taket och en större fläkt intill väggen. Den är gammal och kräver en stund att nå full effekt. Han vrider igång timern så fläkten snurrar igång redan innan han börjat hänga. Något slinker förbi bakom, han noterar det inte.

Daniel hänger alltid respektive familjemedlems tvätt för sig, för att förenkla när den torra tvätten sen ska in i skåp och garderober. Ännu en gång hör han en dörr stängas och snabba steg där utanför. Den här gången går det inte att förneka. Det bidrar ytterligare till den olustkänsla som växer sig allt starkare i hans bröst.

Daniel rullar tillbaka vagnen till tvättstugan. Plockar ihop tvättmedel och det som ska med upp, han vill här ifrån så fort som möjligt.

Då Daniel kliver ut i korridoren står kvinnan framför den ståldörr som leder till hans trapphus, han måste gå förbi henne för att komma hem. Än en gång runt fem meter mellan dem, känner efter i sin ficka, han har mobilen. Inbillar sig säkert bara, dunklet i källaren bidrar till tankar som inte skulle funnits om de bara var på loftgången. De blir stående tysta några sekunder innan Daniel börjar gå i rask takt mot henne.

– Skrämmar jag dig nu då?

Daniel stannar, de stirrar mot varandra. Hennes blick är

genomträngande, psykotisk.

- Sluta ...
- Jag vet ju att du räknat ut det.
- Räknat ut vad?
- Att jag inte hör hemma här.

Daniel nickar.

– Vad blir din slutsats av detta? fortsätter hon och Daniel möter hennes blick:

- Att du vill skada mig.

De står stilla i sina positioner, kvinnan bekräftar inte hans ord. De inväntar den andres nästa steg. Daniel tar upp sin telefon.

- Jag vill att du går, jag ringer polisen nu.
- Du hinner inte.

Han inser vad som kommer hända, fumlar med knapplåset. Kvinnan gör ett utfall. Ögonblicket fryser, hennes vansinniga ögon borrar sig fast på hans näthinna. Han vänder och springer så snabbt han kan mot tvättstugan. Hon tar in, känner en hand greppa efter hans axel, är alldeles bakom, kvinnan liksom gnyr av ansträngningen. Daniel tappar mobilen då han famlar efter handtaget, låter den vara, kastar sig in, slår igen dörren över hennes hand. Hon skriker ett fasansfullt skrik och drar undan handen. Men Daniel hinner se att fingrarna är smutsiga och jordiga under naglarna, innan han smäller igen dörren. Det måste ha gjort fruktansvärt ont. En manligare röst där utanför tvättstugedörren, rasande, ondskefull.

– Jag ska döda dig, jag ska döda dig, jag ska döda dig, upprepar rösten som i trance. Allt högre, alltmer feminin, bankar mot dörren. Det låter som hon gråter. Daniel lyssnar på andra sidan. Livrädd.

. . .

Han rusar till den motsatta väggen men konstaterar snabbt att gluggarna högt upp intill taket är omöjliga att komma ut genom. Han börjar söka efter tillhyggen, slår av kvasten i lämplig längd för en påk. Locket till tvätthinken får bli sköld. Men just då han beväpnat sig slutar ljuden.

Han sitter där och stirrar mot torktumlarnas subtila rörelser, säkert tio minuter, maskinen med favorittröjan är inte klar än men kommer inom kort gå in i centrifugläge, snart kommer hans fru börja undra var han tagit vägen, tänk om hon kommer ner. Han måste ta sig ut, tittar i gluggarna återigen och försöker se om det finns någon där som kan ringa på hjälp, det är tomt på gården. Förbannat att han tappade mobilen, måste ta sig ut, lyssnar vid dörren, det är tyst, har varit tyst länge nu, kan hon sitta där ute? Sitta och trycka, vänta på blod. Han önskar att en granne ska komma ner, men långt till nästa tvättid ... måste övervinna sin rädsla. Daniel är vältränad, hon var lång, men han kan kanske ta henne, blev så överrumplad tidigare bara. Han greppar den avbrutna kvasten, förbereder sig, handen närmar sig vredet, ska han smyga eller bara kasta sig ut? Väljer att sparka upp dörren. Bröstar upp sig, spänner musklerna. Det är kolsvart i korridoren utanför, försöker ställa in blicken i mörkret, rädslan skapar skiftningar och rörelser. Han andas häftigt. Sneglar mot ljusknappen någon meter bort på väggen. Han tar ett hastigt kliv ut i mörkret och trycker frenetiskt på knappen. Ljuset blinkar igång. Korridoren är tom. Telefonen ligger kvar där han tappat den längre bort i korridoren. Den börjar ringa. Skärmen har spruckit av smällen. "Älskling" på displayen, drar fingret över svara:

– Hallå. Jag kommer nu.

Det är tyst i andra änden.

– Hannah?

– Nej det är bara jag, kvinnan från skogen, svarar hon med

sin släpiga tillgjort kvinnliga röst.

Daniels kropp fryser till is, hans ben viker sig för någon sekund. Fattar tag om sitt psyke och börjar springa då han inser att familjen är i fara. Ståldörren knuffas upp, han tar trapporna, våningsplan efter våningsplan svischar förbi. Då han kommer ut på loftgången höjer han åter sin kvast redo för strid. Tittar in genom köksfönstret, allt ser lugnt ut. Dörren till lägenheten är stängd, det är låst. Han får inte fram sina nycklar, känner gråten stocka sig då hans tankar går händelserna i förväg. Daniel stormar in, söker med blicken. De små barnen sover, han skyndar vidare genom lägenheten. I badrummet står hans fru och äldre döttrar och borstar tänderna, inte ont anande:

– Vilken tid det tog.

– Pappa, imorgon ska jag ta cykeln till dagis.

Han släpper kvasten, omfamnar dem, kan inte hålla tillbaka gråten då den värsta nervositeten släpper för ett ögonblick, med ens inser han att faran inte är över.

– Varför är du så konstig? undrar dottern men får inget svar. Daniel säkrar lägenheten, kollar alla rum, alla skrymslen, alla garderober, låser dörren. Sjunker sen ihop på en stol i köket. Hannah blir orolig. Han stirrar in i skåpluckorna ovanför diskbänken, håller krampaktigt runt ett glas med vatten. Hon iakttar honom:

– Vad pågår därinne? undrar hon och Daniel dividerar med sig själv huruvida han ska berätta, anar reaktionen:

– Jag blev överfallen , i källaren..

Han går iväg och Hannah stirrar oroligt efter sin man, hon tror inte på det han berättar och Daniel märker det. Vad var det som hände där nere? Vem var hon? Varför han? Tankarna sprutar åt

alla håll. Då adrenalinet rinner undan kommer dödsångesten. Han måste ringa polisen, fruns telefon ligger på bordet framför. Han tittar på listan för senaste samtal. Hans namn står inte högst upp, plockar fram sin telefon. Det finns inget samtal från Älskling nu. Han får inte ihop det, försöker hitta en logisk förklaring. Det är uppenbart att hans familj inte noterat något skrämmande. Hannahs telefon har inte ringt upp honom. Men ändå hände det. Han håller på att bryta ihop. Måste ringa polisen men vill prata med Hannah först, eller rättare sagt, han förmår inte, han kan inte ens röra sig ur soffan. Rädslan kommer och går. Den där personens ögon ... de släpper inte, då han sluter sina egna är de där. Barnen somnar snabbt och Hannah går in i badrummet och låser dörren. Hon tittar i hans dosett och den cocktail av mediciner hennes make tar varje dag för att kunna agera normalt. Alla dagar fram till idag är pliktroget urättna. Hon befarade att han slarvat men tydligen inte. Hannah går till Daniel i soffan, smeker över hans hår.

– Hur mår du?

– Jag är skärrad.

– Du vet vad jag tänker.

Han nickar.

– Sköter du medicinen?

– Har du kollat dosetten?

Hon skakar på huvudet.

– Gör det då, jag har inte missat en dag på två år.

– Och hur sover du? Du har inte sovit bredvid mig på månader.

– Jag har slarvat med sömnen det stämmer. Mycket jobb, stressad.

– Kan det vara så, att det här som hände, inte är verkligt?

Han känner aggressionen rinna till, som alltid då han bli ifrågasatt.

– Nej, det var för verkligt.

– Är du säker?

Han nickar. Hon måste stötta sin man. Det kan ju vara på riktigt, även fast det låter osannolikt. Hon blir sorgsen att hon hamnat här i sitt liv. Att hallucinationer är den mest logiska slutsatsen. Daniel har full förståelse för hennes antydningar, men det var så verkligt, det måste ha varit så. Men genast drar han sig till minnes hur verklighetstroget allt tedde sig förra gången.

En konstig känsla smyger sig på, något står inte rätt till och han börjar söka av lägenheten.

Börjar i de stora barnens rum , de ligger och snusar, normal andhämtning. Han fortsätter genom hallen och puttar upp dörren till de yngre barnens sovrum. Azalea sover där bakom spjälorna, men sängen vid den motsatta väggen gapar tom. Ett hugg över bröstet av skräck och förtvivlan:

– Tony är borta, flämtar han och Hannah skyndar dit. De ropar hans namn högre och högre. Delar upp sig och söker stressat igenom alla utrymmen.

– Han är här, väser Hannah från Daniels ateljé.

Tony sitter i skräddarställning på golvet i rummet, vänd mot ena väggen, han jämrar sig. Föräldrarna blir oroliga av beteendet, vänder upp honom och de ser att han blöder näsblod.

– Det är hon. Hon har flyttat Tony, hon är här.

– Han kan ha gått hit själv. Var skulle hon gömma sig? svarar Hannah men hennes man fortsätter leta, förgäves. Hannah lägger sig bredvid Tony, Daniel känner sig virrig. Faktiskt ganska trött. Han går och lägger sig, men kan inte sova. Går upp, tar en macka. Hon finns på riktigt, där nere i mörkret, bland människors avlagda möbler, bakom tunna hänglås. Hon kan gömma sig bland förrådsutrymmen, det lilla torkrummet. Eller så är hon från skogen precis som hon sa. Gatlyktans sken och dess reflektioner i glasen skapar skuggor på väggarna. Han känner sig iakttagen. En

hastig blick mot fönstret. En skepnad drar sig genast bort från synfältet. Det är så läskigt att han håller på att svimma. Tusen minus i hans kropp. Han störtar ut, måste se om hon är där ute, för att inte bli galen. Men hon är inte där. Loftgången tom. Tänker att han kanske inbillar sig allt. Måste sova. Det går inte. Inte inatt heller. Daniel går istället in i ateljén. Han har en större arbetsbänk i dess mitt, verktygen som han använder för att göra sina skapelser ligger utspridda över bordet. Han arbetar i metallen Indular. Som är väldigt hårt och svårjobbat. Men då du lärt dig bemästra den ädla metallen, så finns det inget material som kan få en docka mer levande. Börjar snida ett ansikte, men hela tiden då han förmår komma i flowet så blandar sig de hemska ögonen in. Han känner sig återigen iakttagen, inser att han nojjar och att detta måste övervinnas. Det var bara någon som förvillat sig till huset, bara slumpen gjorde att det var han som råkade ut för henne. Han kämpar sig in i arbetet och bestämmer sig för att övervinna känslorna genom att skulptera kvinnans ansikte, i dess mest aggressiva uttryck. Han jobbar länge med ögonen, ögonbrynen. Klipper till ett tyg liknande hennes sommarklänning. Leker med henne, sätter sig in i hur hon kan ha tänkt där i källaren.

Rummet är stökigt av halvfärdiga projekt. Utan stuktur. Ett stort skåp med verktyg täcker nästan hela den ena väggen. I ett hörn har han staplat ett antal huvuden, ser makabert ut med deras tomma blickar. Han har mer eller mindre accepterat att det var fantasier tidigare. I retrospekt var det ju fakiskt ganska konstigt att tro på det här, det är uppdiktat av hans inre. Han kan ibland tänka tillbaka med avsmak på sina sjuka tankar för några år sedan, undra över hur hans psyke tog honom till de där mörka platserna. De har hållits under kontroll av medicineringen. Men tänk om medicinen slutat fungera?

Daniel pillar med dockan i timmar, hittar rörelsemönster, är henne. Färgar håret i exakta nyanser, korregerar anletsdragen, drar sig till minnes detaljer i klänningen som han infogar, några timmar senare känner han sina ögon bli tyngre. Han kryper ner bredvid sin fru där i bäddsoffan i vardagsrummet. Försöker koppla bort tankarna. Men de letar sig ideligen tillbaka till intervjun dagen efter. Han har en bra presentation. Kollar så att han ställt klockan flera gånger. Ska precis till att somna, lämna den här hemska dagen, då han inser. Turtröjan ligger fortfarande i maskinen ... Kanske om han går ner dit direkt imorgon bitti och torktumlar den. Det kan inte ta mer än en halvtimme. Men han har undvikit att torktumla tröjan i tio år snart. Tänk om den går sönder? Nej, han måste ner och hänga den i torkrummet. Hur stor är egentligen sannolikheten att kvinnan ska vara kvar?

Daniel ligger alltjämt kvar i sängen. Dividerar fram och tillbaka. Försöker inbilla sig själv att tröjan inte är viktig. Men den är viktig, för självförtroendet. Han pumpar upp modet, drar på sig sina mjukisbyxor, går in på toaletten och spolar lite vatten i ansiktet, tycker att det går i dörren och hajjar till, tittar ut mot hallen men den ligger tyst och tom. Bara en klocka vars tickande bryter stillheten. Daniel förstår att det är hans hjärna som spelar honom spratt igen.

Han stänger försiktigt dörren, har satt på sig en jacka, i fickan vilar kökskniven. Kvarteret har alltid varit hans trygghet i livet, tio år på denna loftgång vandrande, nu känns hela hans vy skrämmande. Varför går han ner? Hur kan han vara så barnslig, snart fyrtio år och har en turtröja. Förbannar sina tvångstankar hela vägen ner mot källaren, men kan inte stå emot dem. Mycket försiktigt trycks nyckeln i låset och med ett gnissel öppnas dörren.

Han trevar med handen innanför och hittar ljusknappen. Det är tomt. Bara ljudet från vattnet som färdas genom rören. Han halvspringer mot tvättstugan. Tvättprogrammet är avslutat för länge sen. Han sliter upp luckan och känner att rädslan börjar krypa sig in över honom med sina kalla käftar. Han tar några snabba steg mot torkrummet, hänger upp tröjan och slätar ut den så gott han kan, vrider igång timern igen som får fläktarna att mullra igång. Han tar ett djupt andetag. Tillbaka till familjen, under det varma täcket. Då han ska ut i korridoren igen har givetvis ljuset slocknat. Samma procedur. Trevar utanför dörren, hittar lysknappen. Exakt då inser Daniel att han ju alldeles precis tryckt igång lampan. Den borde inte vara släckt nu. Trycker. Inget händer. Fortfarande lyser ljuskäglan från tvättstugan upp en bit av korridoren. Fem meter i mörker. Måste göra det. Han tar ett steg ut. Ljuset i tvättstugan slocknar och allt är kolsvart. Han hör tung andning från snett bakom:

– Jag har studerat dig, i veckor, rösten avlägsen.

Daniel försöker på nytt att tända lampan.

– Jag känner dig nu, rösten är alldeles nära, Daniel ryggar instinktivt tillbaka och svingar med kniven. Tar spjärn mot väggen på motsatta sidan. Tar ut riktningen och börjar springa. Springer som han aldrig sprungit förr. Först är det bara som en ilning. Sedan slår smärtan till i ryggen, han faller. Slår huvudet i väggen, blir groggy, tappar kniven. Plötsligt badar korridoren i ljus. Alldeles intill fladdrar blommorna på en sommarklänning till. Han följer den uppåt. Kvinnans smink är utsmetat och färgar skäggstråna, ögonvitan är gul. Ögonbrynen är plockade. Det långa yviga håret börjar glesna här och var. Smuts och blod över de stora händerna. Daniel försöker hasa sig upp, ser blod forsa från hans högra underarm. Hon slår, allt vad hon orkar. Något vasst borrar sig in mellan revbenen, in mot lungan, smärtan lamslår honom, ser ner mot bröstet, det är hans kniv. Kvinnan ler, vänder sig om.

Sommarklänningen är av en modell med bar rygg. Och kring axlarna tycks huden vara uppfläkt, bortträngd av något som liknar torr bark som spricker upp i vassa flisor över hela ryggtaflan. Barken tycks ansatt av mögel och svamp. Det svartnar för ögonen av rädsla och äckel. Men tyvärr ännu vid medvetande. Hon stirrar mot honom med sin gulnade blick, dunkar hans huvud mot stengolvet gång på gång och han ger upp. Hon greppar hans hår. Den andra näven greppar tag om hans midja, så stark. Förstår att det inte är en människa.

Daniel ser barnen framför sig. Han gav sitt allt men den andre var starkare. Tyget från sommarklänningen fladdrande framför ögonen, han fäktar med armarna, men kan inte komma loss. Sommarklänningen fladdrar undan och då ser han ansiktet helt tydligt för första gången, gråa skäggstrån sticker fram när puder och annan smink fallerar på grund av deras vilda brottniing i mörkret. Hakan är bred, ögonen grumliga i rött och gult, små plirande pupiller. Då hon ler av deras ögonkontakt visas hennes glesa och gula tandrad. Klänningen har glidit upp. Rädslan, panisk och överklig. Hon bär ut honom genom stäldörren och ut på gården, öde och mörk. Vidare in i skogen där hon har sin hemvist, sedan tusentals år. Djupt därinne.

Daniel går aldrig på det viktiga mötet på slottet morgonen efter. Men han hittas vid skogsbrynet redan samma kväll. Det är som att något har ätit hans ögon och inälvor. Det pratas om vargar och björnar. Det talas om lustmord. De äldre talar om Truldrorna. Drar sig till minnes de berättelser de hört av sina mor och farföräldrar en gång i tiden, om kvinnan från skogen. De säger att hon vaknat igen och att det kommer vara fler som drabbas av samma öde som Daniel under en period framöver.

DEN FJÄRDE DAGEN

På den fjärde dagen syntes dagranden som en gyllene strimma vid horisonten. Det skulle bli en klar dag, om än något kylig.

De av stadens invånare som inte vaknade av gryningsklockan blev väckta av stadsroparna som påminde om att man idag skulle samlas inne i slottet före *Thamur* - timmen då solen stod högst på himlen. Eftermiddagen skulle nämligen ägnas åt allehanda filosofiska diskussioner, varför det var önskvärt att varje sinne skulle vara skärpt och vaket.

De intellektuella övningarna inleddes med en gemensam lunch bestående av olika mustiga soppor. Det serverades också ett gott, men rustikt, bröd som rev i gommen när man bet i det.

Under tiden som taffeln bröts och resterna dukades undan mottog försteadjutant Palm en skriftlig anhållan från en långväga gäst.

En sjöjungfru vid namn Smeralda bad särskilt om att få återge sin sorgliga berättelse under aftonens samkväm.

Begäran godtogs på stående fot och det som här följer är hennes redogörelse.

UNDER SMARAGDHAVETS SKYAR

CHANETTE ANDERSSON

Smeraldas berättelse

I Lorenzburg sänker sig sakta kvällen. Stjärnorna blinkar på den mörk turkosa himlen och krakåerna börjar sin rutinmässiga kvällsdans i skyarna.

I det magnifika slottet Pärlehorn med sin vackert spiralför-

made spira, som på toppen balanserar den mest utsökta pärl-
ärtan som någon sin skådats, där samlas just nu ett fång av rikets
befolkning. De som haft turen att undkomma pestens framfart.

I den enorma tronsalen Nådasätet som är i gotisk stil finns det
3 utsökta skulpturer i silver. En enhörning, en panther och en
vacker påfågel. Alla i sin naturliga storlek. Beskyddande står de i
en båge runt tronen- en enkel marmorbänk vars varje sida pryds
av änglaskulpturer. Prins Frei intar sin tron och därefter är resten
av folket tillåtna att inta sina.

Sjöjungfrun Smeralda plaskar till lite med sin gyllene stjärt i
den kopparbalja hon blivit tilldelad. Inte mycket vatten men hon
fick hålla till godo just för stunden. Annars brukade hon ha full
tillgång till slottets överdådiga och fantastiskt vackra fontäner.
Dom skapade likt ett halsband med pärlor i rad små vatten-öar
som hon kunde hoppa i mellan. Hon älskade det. Fast inom
henne skrek längtan efter hennes hem. Det smaragdgröna vatten-
dammarna. Platsen där hon vart född, där hon hade sin själ.

Två stora Panoptikloper tar ett stadigt tag om vars ett
handtag och lyfter upp henne med balja och allt och bar fram
henne till tronen. Innan de sätter ner henne stannar de upp för
en sekund. Hon har fått förklarat för sig att det betyder att de ser
efter så ingen fara finns. Dom är långa och starka, människolik-
nande och hela deras huvud är täckt av purpurfärgade ögon. De
ser allt, de såg till att se allt och skyddade alla runt om sig. De var
perfekta väktare vilket kungligheter i landet också insett och de
försökte alltid ha minst fyra som sina livvakter.

De sätter ner henne försiktigt framför prinsens fötter och hon
vänder sig till den förväntansfulla församlingen i tronsalen.

Nu skulle hon äntligen få berätta sin historia, för prinsen och
alla dessa olika varelser som samlats. Berätta om sin kärlek, att
den övervinner allt. Få dom att förstå att utseende och plats inte
spelar någon roll, inte då man älskar.

. . .

"Ur silvernattens sken är du född.

Med långt hår likt stjärnornas glans, ögon så djupa och intensiva som havet ,med läppar röda som rubiner.

Modern var himlen och fadern var månen. Deras kärlek till varandra skapade dig.

Ditt öde vartredan utstakat innan du ens var född. Styrkan i dina gener skulle sammanvävas till något stort, något tidsavgörande.

Likt en ödesgest.

Hela ditt väsen var magiskt, mystiskt och tilldragande.

Du var hoppet, du var räddningen och du var framtiden."

Det var så pirathertiginnan Ami beskrev för mig om hur jag skapades, om vem jag ursprungligen härstammade från. Vad jag var.

Jag bodde i smaragd havet, en skog med enorma träd som pryddes av ogenomträngliga och kraftiga bladverk, så kraftiga att det gick att segla på dem. Det var där som Ami härjade och härskade. Ami som gick under benämningarna kronokapare, pirathertiginnan och pilgrimsbaronessan. En robust dama som inte lät någon hunsas med henne, än mindre någon man. Trots sitt stora omfång vart hon förvånansvärt smidig och snabb som en vessla. Och jag tror hon nog hade ögon i nacken också ibland.

Jag och ett fång med andra sjöjungfrur och semisser ,hade som uppgift att skydda de skatter som Ami kom med. De hon stulit på alla sina äventyr , eller "förtjänat" som hon kallade det. Men även de som hade fräckheten att beträda smaragd havets toppar utan att betala tull fick räkna med att få sig en omgång av henne, och se sin last reducerad rejält.

Vi var strängt förbjudna att se resten av världen. Världen utanför Smaragdhavet var grym och hemsk. De där ute älskade

att ta tillfånga sjöjungfrur och äta deras glitter skimrande stjärtar med ett tjog skirats smör och en nypa kanel. En delikatess som ingen kunde motstå.

Att detta egentligen bara var skrämselfaktik av Ami vart det ingen som anade. Hon berättade det så övertygande och hon hade till och med kommit med bevis i form av skelett av sjöjungfrus stjärtar som doftade distinkt av kanel.

Vi var så rädda. Vi höll oss till varandra och njöt av varandras tillvaro i de kristallklara vattendammarna under Smaragdhavets gröna skyar. Vi var lyckliga för vi visste ju inget annat och hade aldrig träffat någon annan än Ami och någon enstaka gång någon ur hennes besättning.

Ny dag har nalkats och jag sitter på kanten av ena dammen, borstar mitt silverglänsande hår med en kam av av gnistrande opal. I takt med kamdragen så sjunger jag en av mina favorit-sånger, medan ett fång med semisser glatt hoppar runt mig

Född är jag av mor himlen

av henne har jag fått min vishet

och behovet av att beskydda.

Av far månen har jag fått min stillhet

och min förälskelse för att betrakta.

Tillsammans har dom givet mig en gåva,

en gåva av deras kärlek till varandra.

Jag är så upptagen av min sång att jag först inte märker att någon närmar sig, men sen ser jag en skugga bakom som spegla sig i vattenytan. Snabbt dyker jag ner i skydd av det kristallklara vattnet.

"Du vackra fiskfru. Jag vill dig inget illa"

Jag vände mig snabbt om i vattnet och blickade bort mot varelsen som stod vid dammens kant.

Det var en kort man med något utbuktande på sin ena axel, små ljusgröna ögon inte större än knappnålar, små tussar av svart

hår som stack ut under en spetsig hätta. Han tittade forskande på mig också.

"Gud så vacker hon är" tänkte han. "Hon är det vackraste mina ögon någonsin skådat, så ren och gnistrande i varenda del". Han blev totalt kär i henne från första blicken. Men han var medveten om sitt egna utseende. Dwarkar var inte direkt kända för att vara några skönheter, snarare tvärtom. De var, som vad det sas i folkmun "hiskeligt fula".

Men vad många inte såg innan de totalt dömde ut dem var att de hade ett hjärta av guld (bokstavligen, men det är en annan historia) och alltid är hjälpsamma och vänliga mot andra.

" Fiskfrun, ursäkta mig. Förlåt om jag skrämde dig men jag har, helt gått vilsen och jag har inte sett en enda levande varelse på över en veckas tid" sa han och satte sig ner en bit från kanten för att skapa ett liten avstånd mellan dem så han skulle verka mindre hotfull.

Jag simmade lite närmare kanten och sa med en röst som lät som en rogivande sång. (det är vad Owtto berättade för mig att det lät som)

" Jag är delvis fisk men jag är ingen fru. Smeralda heter jag och du är under Smaragdhavets gröna skyar"

Jag såg hur Dwarken nervöst började flacka med blicken runt om sig och nästan fick panik.

" Du behöver inte vara orolig. Ami kommer inte hit förrän om några dagar" sa jag och log lugnande och förstående mot Dwarken. Han pustade ut och axlarna sänktes.

"Owtto" sa han och log mot mig så de brunbeiga tänderna syntes, de få han hade. "Jag är en dwark som kommer från under Mons capri foliums fot, där i skuggan av den största toppen. Där dimman föds och reser sig upp till de snöbeklädda steniga skyarna" sa han medan han gestikulerade med sin hand svävande i luften.

"Vad liten och söt han är när han står där och drömskt berättar om sin födelseplats tänkte jag och simmade till dammkanten. Jag lät mina armar vila på dess kant medan jag nyfiket fortsatte lyssna.

Han berättade vad som hänt, hur pesten hade kommit till byn som en smygande och ringlande orm från världen bakom kartan. Hur han och några andra, de som var byns snabbaste hade fått springa för att finna hjälp. Men då de kommit åter hade det redan varit försent. Pestormen hade förgiftat dem alla. Han bestämde sig då för att bege sig ut och varna människor och andra varelser om det hemska som ringlade runt i världen. Han hade vandrat länge och tyvärr var pestormen snabbare än han. Mången gång så möttes han bara av död och förödelse på sin vandring.

Han hade satt sig ner för att vila och krupit in i en buske för att söka skydd från den gassande solen. Helt plötsligt var det som om marken runt honom försvann. Han rullade och rullade i vad som kändes som en evighet. Hur länge han hade rullat vet han inte för han blev så yr efter ett tag att han nog svimmade av. Då han hade vaknat så befann han sig omgiven av en smaragdgrön sky och ängar av självlysande blommor av alla de slag och färger. Det var så vackert så han beslöt att stanna där ett tag, inte bara för att beundra synen utan också för att försöka vila ut efter sin rulltur.

Efter ett tag begav han sig av för att försöka leta efter liv eller en väg ut, för han hade ganska snabbt insett att där han hade fallit ifrån, dit kom han ej upp igen.

Han hade vandrat genom ett fantastiskt landskap med små vattenpölar i alla de kulörta färger, vissa var fyllda med mynt av diverse material och smycken. Det ena vackrare än det andra. Dwarkar har inget begär av såna saker så han lät dem ligga. Men han var inte blind så han beundrade deras skönhet. Men ingenstans fann han någon varelse att prata med. Det enda som han såg var små vackra insekter och animuler.

Men en dag hade han hört en otroligt vacker sång! Den nästan doftade ljuvligt och han följde den som i trans. Det var då han fick syn på mig- en vacker varelse med silverskinande hår som satt där på dammkanten och kammade sitt hår i takt med melodin hon sjöng. Det var så han berättade det för mig.

Han hade först beundrat mig ett bra tag och funderat på hur han skulle presentera sig utan att skrämmas. Men det kvittade hur försiktig han än var för jag blev ändå rädd tyvärr. Men han ville inget illa.

Jag skrattade till och sade

"Ja jag insåg ganska snabbt att du inte var så farlig. Du var mer en söt, vänlig varelse med ett leende som värmdde mitt hjärta" sa jag och la huvudet på sned och tittade på honom. Han sken upp som en sol av mina ord.

Hans guldhjärta började glöda. "Hon tycker att jag är söt" tänkte han och all trötthet och smärta i lederna efter den långa vandringen var som bortblåst.

Dagarna och veckorna gick och det växte fram en varm och ärlig kärlek mellan oss. Vi lyckades undvika att Ami upptäckte honom då hon kom för sin veckovisa tömning av stöldgods i dammen. Hon tittade dock ofta misstänksamt på mig och frågade flertal gånger

"Det är något annorlunda med dig." Hon borrade in sin blick i min, nästan ända ner i min själ.

Jag försökte desperat stänga av mitt inre för Ami, låsa in mitt kärleksfyllda hjärta så hon inte skulle ana något.

"Jag kommer på det till slut, och då för din egen skulle hoppas jag att du har en väldigt bra förklaring. Annars" också rullade hon med sina fingrar och gav av ett pysande ljud mellan sina sammanbitna läppar.

Jag visste precis vad hon menade- Lava dammen. Den förödande lava dammen där man fick sluta sitt liv om Ami så ville det.

Jag visste att detta inte kunde fortgå. En vacker dag och det

ganska snart skulle Ami lista ut det. Eller så skulle någon skvallra till henne. Jag måste få hjälp, jag måste hitta en lösning. Jag beslöt sig för att prata med några av de äldsta sjöjungfrurna för att kanske kunna finna hjälp. Jag var desperat.

Bestämde mig för att få till en träff med tre av dem vid dammkanten. Jag förklarade situationen och berättade att jag skulle presentera min älskade för dom men de fick inte lov att bli rädda. Då Owttto kommer ut från buskarna ryggar de tillbaks och tänker högt:

"Men hu så hiskeligt ful" Vilken förvriden kropp han har" Honom kan du ju inte älska" Vilka äckliga tänder han har" sa de tre sjöjungfrurna i kör.

"Vi ska göra dig en tjänst och låtsas som att detta möte aldrig hänt. Du får glömma honom. Ni får glömma varandra. Någon så vacker som du ska inte blanda sig med något så hiskeligt som honom" sen simmade de iväg.

Jag satt på kanten och hölls om av min älskade medan tårar började rinna från mina ögon. De blev till pärlor som rullade ner i dammen.

Vi satt där i sorgen och höll desperat om varandra och jag önskade så att jag hade ben så vi hade kunnat fly tillsammans, bort från det vackra Smaragdhavet.

Helt plötsligt kommer en av de äldre sjöjungfrurna tillbaka.

"Ni måste fly. Ni måste fly nu. De andra har skickat bud till Ami om vad som pågår. Hon kommer låta er båda sluta era liv i lavadammen. Jag vet ett underjordiskt flodsystem som min mormor en gång berättade om för mig, på den tiden då vi var fria att simma runt i hela världen. Vi får hoppas att ingången till det finns kvar. Du Owttto måste fly till fots, du måste på något sätt försöka hitta en väg ut. Då det blir natt följ efter krakåernas skinande näbbar, då ska du hitta din väg ut. Men ni måste fly nu, Ami kommer vara här när som helst. Hon tog tag i min stjärt och började dra för att skynda på mig.

Jag och Owtto gav varandra en lång kram och en kyss som fick hela gläntan att glöda.

"Min älskade. Vi möts vid närmaste vattendrag vid Pärlhorn slottet. Var försiktig" sa Owtto och såg sedan hur jag dök ner i vattnet.

När Ami ilsket anlände till gläntan och dammen var båda redan på sin flykt.

Häriifrån kan jag inte längre berätta hur Owtto upplevde saker utan här får jag berätta enbart mina egna upplevelser.

Öppningen till flodsystemet hade rasat in. Jag höll på att tappa modet.

"Smeralda, flyt inte bara där. Hjälp till. Vi kan säkert få bort en del av stenarna så där iallafall blir en lite ingång som du kan simma igenom" sade den äldre sjöjungfrun och började rycka i stenarna.

Jag vaknade till från mitt ledsna tillstånd och började också att plocka stenar. Runt oss simmade massa nyfikna semisser och vissa av dom försökte hjälpa till genom att med sina små svansar puffa till de små stenarna.

Vi kunde känna vibrationerna av Amis skepp som var på framfart och vi började desperat gräva snabbare. Till slut ser vi en öppning och känner det kalla flodvattnet strömma in. Med en hel del möda och besvär och ett och annat skrubbsår så lyckas jag klämma mig in mellan stenarna och simmar sen snabbt som jag aldrig någonsin simmat innan. Jag vänder mig bara en gång om och tittar tillbaka. Ser den äldre vinka hejdå med sin vackra vit-skimrande hand därnere i hålet. Sen simmade jag! Simmade och simmade i något som kändes som en evighet. Men jag måste lägga så mycket av Smaragdhavet bakom mig, ta mig så långt från Ami jag kunde och det snabbt.

På hela färden hade jag Owttos kärleksfulla leende i mina tankar. Det var det som fick mig att orka simma när jag trodde jag skulle stupa av trötthet. En morgon efter att ha simmat nästan

oavbrutet i fyra dagar så ser jag äntligen ljus. Jag är på väg att smyga mig upp mot ytan och helt plötslig hör jag någon skrika

"Pesten är här, pesten är här. Fy medans ni kan"

Jag vågar mig ändå upp och titta. Långt bort i horisonten ser jag en stor pärlemo skimrande spira. Jag visste att det var där jag och min älskade skulle träffas. Tanken gav mig nya krafter. Efter att ha fått i mig lite vattenbär så begav jag mig igen. Två dagar senare var jag framme. Att det var det närmaste vattendraget förstod jag ganska snabbt för vattnet smekte slottets vita stadsmurar.

Jag väntade och väntade och väntade ännu mer. Jag väntade natt som dag. Såg hur människor och varelser av alla de slag passerade stadsporten i hopp om en säker plats från pestormen. Men ingen Owto. Då en vecka gått fick jag inse att han nog inte lyckats fly från Ami eller så kanske pesten tagit honom. Mitt hjärta smärtade så otroligt mycket. Sorgen var bedövande. Jag ville ge upp men inom mig växte en del av våran kärlek, ett liv, skapat av ren kärlek. Så jag vart tvungen att fortsätta. Det var då jag beslutade mig för att söka mig en säker plats här inom slottets murar. Säker från Ami och säker från pestormen. Jag vill i djupet av mitt hjärta tacka prins Frei för hans stora gästfrihet och all den hjälp jag fått. Utan honom och hans givmildhet hade jag nog aldrig överlevt.

Smeralda klappade ömt sin svullna mage och en tår rann ner från hennes kind, blev en stor pärla som rullade över tronrummets magnifika marmorgolv. Tystnaden som hade funnits under hennes berättelse hade bytts mot ett plötsligt viskande sorl

"Smeralda är du havande" hörde hon en förvånand röst säga. Den klingade av ren lycka.

Hon resten upp sitt huvud och där, mitt bland alla kom han gående. Fadern till hennes barn, mannen hon väntat på, hennes kärlek, hennes själ.

Hennes Owtto....

*Vad som hände sedan är en annan historia men än så länge levde
dom lyckliga ett bra tag.*

DEN FEMTE DAGEN

Den femte dagen ägnades åt musicerande och att bygga drakar av färgglada tyger och paljetter. Många nya sånger framfördes medan drakarna svävade som juveler på himlen.

När mörkret sänkte sig fylldes skyarna av svärmande krakåer. Deras lysande näbbar syntes som blåa ljuspunkter som dansade än hit, än dit, när de små djuren rörde sig i intrikata mönster.

När *Athir* - midnattstimman inföll harklade sig en magerlagd herre, först diskret och sedan, eftersom ingen tog någon notis om honom första gången, ytterligare en gång. Han var klädd i en skri-vares enkla kåpa.

Här följer berättelsen om hans äventyr.

NOLLSUMMESPEL

ANDREAS LINDBLAD

Boccaccios berättelse

Mitt namn goda vänner är Boccaccio. Mer än så är inte nödvändigt för min plats vid bordet där vi berättar eller för min historias slut. För min väg till denna boning, slottet Pärlehorn är lika storartad och förfärlig som den farsot från vilken jag flydde Neapel för.

Innan dess vill jag tacka vår värd prins Frei, härskare över denna stad, Lorezburg och för hans milda temperament och givmildhet. Mitt namn är som sagt var Boccaccio, en enkel skriftlärare. Min medelmåttiga och magra kroppshydda har jag dagligen släpat till min mästares boning för att handkopiera de skrifter han får beställda av intellektuella både inom och utom nationens gränser.

Som alla vid bordet känner till började pesten sprida sig, först på några få platser för att sedan sprida sig som en löpeld genom städerna. En morgon då jag steg innanför dörren till min mästares ateljé fick jag besked från en av de yngre lärlingarna att mästare med berätt mod lämnat oss övergivna.

När jag tillslut fick odågorna till lärlingar att tala ur skägget så att jag kunde förstå dem sade de att mästare begett sig till sitt slott i norra Italien för att undgå dödens långa och obevekliga skugga.

Under resten av dagen stod jag vid min pulpet i helt andra tankar och utan att kunna koncentrera mig på uppgiften att färdigställa de sista sidorna i den skrift jag arbetade med. Mina tankar fanns hos mina gamla föräldrar som bor i en lantlig by utanför staden. Mycket tänkte jag även på min älskarinna Lucia för vilken jag tagit ekonomiskt ansvar.

Efter middagsvilan kunde jag inte längre stilla mina av naturen dåliga nerver utan begav mig ut till den lägenhet jag anordnat åt Lucia för att prata med henne. Hon blev ytterst förvånad av min närvaro så tidigt på dagen och undrade rätteligen om någonting hänt.

Till saken hör att den vanliga människan i Neapel inte hör så mycket nyheter om pestens utbredning. Men hos mästare kan jag lyssna på mycket prat om vad som händer runt om i Europa. Detta finner jag aldrig något värde i att diskutera med stackars Lucia när jag besöker henne, det finns då andra och viktigare sysslor att fördjupa sina tankar i.

Under de sista timmarnas överksammas försök att arbeta

beslutade jag tillslut att lämna staden med de personer jag har under mitt ansvar. Denna gång var jag dock tvungen att informera min oskuldsfulla duva om tillståndet i nationen och be henne följa mig på denna resa.

Till min förvåning svarade hon att hon redan fått information om sakernas tillstånd samt att hon dagen efter skulle resa till sina föräldrar som bodde mer avsides än mina egna. Ingenting jag sade kunde få henne att ändra sig.

Jag bedyrade att både hon och hennes gamla kunde följa med i den vagn jag skulle hyra. Men den lilla kvinnan började kasta ovetat över mig och kalla mig både det ena och det andra. När hon fått lugna sig en aning lovade jag att hyra en vagn till henne om hon lovade att lämna staden redan samma kväll.

Vid hennes gråtmilda bedyrande att hon skulle göra som jag föreslog föll jag på knä framför henne och fann för gott att lägga resten av eftermiddagen på att socialisera med henne nu när jag ändå var där.

Folk hade precis som min mästare börjat lämna staden, därför var det till en början svårt att finna en lämplig vagn morgonen efter. Efter mycket letande hittade jag en av rätt storlek men av mindre lämplig komfort och slog till.

Uthyraren av vagnen försökte dessutom truga på mig en körsven och hästar trots att jag inte hade behov av dessa varor. Än så länge så finns kunskaperna från min barndom då jag ofta hjälpte far att köra skörden till torget. Och hästar hade jag själv två stycken, vana vid att både bli ridna och körda.

En man blir dock värderad efter sin förmåga att reda sig i världen och stabila hästar är vid många tillfällen värda sin vikt i guld. Jag skickade hem min hushållerska och sade till henne att ta väl hand om sig. När hon gråtande frågade när jag skulle återvända och när den hemska pesten skulle försvinna kunde jag inte säga annat än att jag inte visste.

Visst förstod jag den stackars kvinnans sorg och problem.

Hon hade sig och sina att ta hand om. I ett ögonblick av omsorg gav jag henne den innestående månadslönen plus två framförvarande. Jag såg tre månaders betalning som fullt möjligt att överleva på tills jag återvände till henne och Lucia.

Mina gamla föräldrar blev både upplivade och upprörda när jag körde in kärran på deras gårdsplan och ropade på dem. Ju mer jag förklarade för dem om situationens allvar desto mer oroade blev de och mor ojade sig och lade ansiktet i händerna innan hon frågade om det var någon fara för djuren.

Så lugnt jag kunde förklarade jag att det sista det var fara för var djuren, för jag hade ordnat så att vi skulle resa till bergen norrut där pesten på grund av kyla inte existerar. De såg oförstående på mig och sade att de inte kunde lämna gården och ännu mindre djuren.

Mor ojade sig ännu mer och far försökte lugna henne medan jag tänkte att dessa kvinnor på något sätt skulle bli min undergång, nu eller senare. På inget sätt kunde jag få dem att tänka om. Jag såg framför mig hur jag skulle bli kvar i staden och dö svart i synen av pesten som kröp en inpå livet.

Just då fick jag lämna saken åt sig själv och vänta in ett bättre tillfälle. Senare på kvällen kom några grannar förbi som sett mig komma med kärran. Jag trodde att detta var tillfället jag behövde och försökte få dem att övertala de gamla att följa med mig. I hemlighet hoppades jag att de skulle erbjuda sig ta hand om gården mot betalning.

Men denna önskan var förgjord och lade sig som en snara kring min egna hals. Där jag satt och kippade efter luft hörde jag dem säga att det var klart mina gamla skulle stanna på gården. En mans gård och djur var hans livsverk menade de.

Allting svek mina goda intentioner och inombords skrek jag åt dem att ta sina förnuft till fånga och inse den diaboliska fara vi stod inför. Om en gammal gård var en mans heder, vart skulle

han vända sig om både älskarinna och familj vände sig från hans visdomsord?

Under inflytande av en avgrundsdjup ilska spände jag mina hästar för vagnen nästa morgon och rullade ut från gården efter att jag tagit avsked från de äldre. Det fanns en gnagande vetskap om att mina åldriga föräldrar, härdade genom många farsoter i det förgångna skulle överleva mig oavsett vilka beslut jag genomförde.

Vad gällde Lucia, oavsett hur mycket jag håller av henne så är hon spritt språngande galen och därmed skyddad av sankt Medardus, helgon och beskyddare över de galna. Hon skulle förmodligen överleva mig också muttrade jag bittert på väg ut ur byn.

På halva vägen mot bergen och Pärlehorn så var jag tvungen att ta mig igenom en milsdjup skog som i sig var fylld av faror och underverk om man skall tro de resande som bevistat min mästares hus.

Men det var fortfarande en god vägs resa tills jag kom dit och vägarna var fyllda av folk på resa. Det som slog mig var att ingen verkade veta var den sanna tryggheten befann sig. De, som mig själv som reste norrut ansåg att det kallare klimatet var räddningen.

De norrifrån kommande ansåg att hettan i södra Italien skulle bränna bort pesten och rädda deras själar. Det var alltså i den riktningen de färdades. Från de norrifrån kommande förhörde jag mig om tillståndet i skogen som låg framför mig.

Samtliga var övertygade om att det fanns massa stråtrövare där som nu hade en fest på de som flydde pesten. De sade också att det borde bli fler rövare när lokalbefolkningen fick det dåligt och gick över till plundring.

Bortsett från de dåliga nyheterna och allt folk på vägarna så var mina kvällar mer avslappnade än några jag bevistat hos Lucia

det senaste året. Den perioden hade å andra sidan varit fylld av nya uppgifter från mäster som gett mig mer ansvar och befälet över en mindre grupp gesäller för att sköta förpliktelserna.

Detta ansvar hade oftare än tidigare drivit mig till Lucias tröstande famn. Ett ansvar som hon tog på stort allvar både vad gällde matlagning och det efterkommande nöjet. Jag önskade att hon inte stannat där hon var, att hon befunnit sig hos mig på kvällarna på de små gemytliga gästgivargårdarna.

Ju närmare skogen jag kom desto fler beridna knektar såg jag längs vägarna. Det enda som skiljde dem åt var färgerna på deras städers baner. Annars var det samma luggslitna manskap och barska underkommendanten. Allihop med en uppsyn som fick mig att tro att de var anställda ur samma bistra led som rövarena.

Vid två tillfällen blev jag stannad för att betala vad kommandanterna kallade för vägs katt. Även om jag hade mina tvivel på att deras herrar utfäst en sådan så betalade jag vad de krävde för att snabbt komma vidare.

Vid min avresa från Neapel hade jag tagit med mig så mycket egna pengar jag ansåg säkert och en del från en reserv som min mäster hade gömd i sin ateljé. De sistnämnda pengarna tog jag som täckning för skulder för arbete som mäster hade till mig.

Tillslut nådde jag skogen och stannade en vecka i ett läger fyllt av andra som också försökte sätta sig i säkerhet. Dessa kvällar var en källa till mer vila och spänning än vad jag ansåg mig ha rätt till. Och det var mycket nära att jag stannat i det lägret på grund av det njutningsfyllda liv som fanns där.

Den första kvällen då jag anlände till lägret hängde en stor galt över en eld som fräste av fett som droppade ned i den. Någon hade anordnat en stor tunna med vin som var så mjukt och fruktigt i smaken att munnen sjöng glädjesånger.

En grupp glädjeflickor från söderut såg till att fylla sina kassar innan de reste vidare. Och för ett ögonblick glömde jag

nästan bort min längtan efter Lucia. Det märktes inte att det var en tid av oro och sjukdom, folk levde som om det var deras tid i livet.

Mat, vin och kärlek flödade under den veckan jag befann mig i lägret. Varje kväll stapplade jag tillbaka till min vagn och försjönk i djup sömn orsakad av all mat och vin och med någon ny flicka sovande vid min sida.

Tillslut insåg jag att det underbara livet tog mer än jag anade av mina ekonomiska resurser och bestämde mig för att fortsätta min resa. Det var med en viss bävan som jag satte mig på kuskbocken och gav mina två gamla märrar order att röra sig framåt.

Ju längre den första dagen gick efter min avfärd från lägret desto djupare och mörkare blev skogen kring mig. Med jämna mellanrum avgick mindre vägar från den huvudled jag reste på. Jag kunde tänka på faktumet att jag borde följt med en större grupp norrut istället för att göra resan ensam.

Men jag ansåg fortfarande att friheten att ensam göra sina val var bättre än tryggheten och instängdheten i en större grupp. Mitt val var att ta mig till Pärlehorn, i en grupp skulle jag aldrig vetat var min slutdestination skulle kunna bli.

I skogen fanns ytterst få härbärgen för resande och första natten gjorde jag stopp för natten i en undanskymd glänta jag fått tips om från andra jag mött i lägret utanför skogen. Det märktes också att det var en plats som andra använt den senaste tiden.

Det fanns en liten eldstad och hjulspår från vagnar. Någon vänlig själ hade även lämnat kvar tillräckligt med ved för att jag skulle kunna tillaga ett enkelt kvällsmål innan jag utfodrade hästarna och drog mig tillbaka till vagnen.

Den natten vaknade jag till flera gånger som om jag hört något, men väl vaken så fanns inte ens en vindil i trädkronorna ovanför mig. snabbt intalade jag mig själv att det inte var

någotning att oroa sig för. Människorna som gett mig rådet om platsen verkade vara hyggliga, rättskaffens människor.

Under två dagar reste jag obönhörligen genom den mörkare och mörkare skogen. De människor jag mötte på vägen var inte vänliga som de jag mött utanför skogen utan höll sig för sig själva. På sin höjd kunde de tillkännage min närvaro med en enkel nick innan de fortsatte.

Vid ett vägsäl, på kvällen den tredje dagen i skogen, stod en man som höll upp en hand för att visa att han ville att jag skulle stanna mitt ekipage. Hans klädsel såg ut som den buren av galna människor instängda hos någon munkorden och mannen leende var milt sagt lika galet.

Det är en dygd att hjälpa de utsatta, så jag stannade mina hästar så att jag fick kuskbocken jämsides med mannen och frågade honom vad han hade för ärende. Måttet av oförskämndhet som kom ur han mun har jag aldrig hört och sannerligen var han galen.

Mannen bad mig stiga ned, plocka fram mina värdesaker och betala honom tio procent i tullavgift innan jag fick fortsätt. Innan jag han hejda mina egna sinnen började jag skratta åt den ensamme, galne mannens begäran.

Det stora problemet visade sig snabbt när ytterligare tio personer steg ut från buskagen beväpnade med högafflar och påkar. I panik satte jag fart på mina trogna hästar som skenade iväg längs den mörknande vägförbindelsen.

På den vägen kom jag endast ett trettiofem meter innan ett starkt nät drogs upp över vägen och effektivt spärrade vidare framfart. Bakom mig kunde jag höra skratten hagla mot min rygg. När mannen jag pratat med kom ifatt mig meddelade han mig att tullavgiften nu hade höjts till tjugo procent.

Det var inte annat att göra än att stiga av och plocka fram mina värdesaker. Då jag hyrde vagnen av mannen i Neapel hade

han visat mig en rad sinnrika lönnfack. En del av dem gjorde uteslutande för att de skulle bli hittade.

Detta för att tänkbara rånare skulle bli så nöjda med de fack de hittade att de inte skulle leta så noggrant efter de som spelade någon roll. I förväg hade jag preparerat de gömställen som skulle hittas med en viss summa pengar. (aningen oklart, går det att formulera om något?... Jag tog bort den sista delen av meningen)

Jag antar att ledaren för banditerna som ville ha pengar av mig kände på sig att det var något fuffens på gång. Han lät söka igenom vagnen i alla riktningar flera gånger och hittade de saker han skulle hitta.

Den summa han tog var inte de tjugo procent han inledningsvis ville ha utan saltade slutnotan ganska avsevärt. De fyrtio procent kapital jag blev av med sammanlagt sved ganska ordentligt och jag grälade på mig själv i tankarna över misstaget att försöka fly.

I säkerhet den kvällen med kärran i ett stall vid en vägkrog omfördelade jag mina pengar så att endast en mindre summa skulle kunna hittas. För jag räknade sannerligen med att fler liknande tillställningar skulle inträffa innan jag kom till Pärlehorn och den säkerhet min stackars lekamen så ivrigt sökte.

Mycket riktigt hann jag knappast lämna mitt natthärbärge dagen efter förrän nästa självutnämnde tullindrivare gjorde sig till känna. En ytterst märklig incident hände under mitt mening-sutbyte med denna beklagliga person.

Längs vägen kom en grupp personer, lagliga vakter från grevedömet på platsen ridande förbi och frågade hur det stod till. Den förment tullindrivaren harklade sig och stammade nervöst och sade att jag försökte köpa ett par hönor av honom. Mannen tittade på mig med bedjande min, när jag tittade nedåt höll han en dolk i handen utom synhåll för vakterna.

Den prekära situation jag befann mig i gjorde att jag höll med och lät vakterna fortsätta. I samma ögonblick de kommit runt

kröken kom indrivarens manskap fram ur buskarna och började söka igenom vagnen. Denna indrivaren höll trots allt vad han sagt rörande tio procent av vad jag hade och lämnade mig sedan.

Samma kväll hittade jag inget härbärge utan lade mig på ytterligare en plats jag fått råd att uppsöka. I ensamhet med en jungfrulig utsikt över en liten, stilla rinnande å kom jag till ro och åt den färdkost jag köpt med mig.

Efter ett par läglar utsökt vin, i gränslandet mellan ljus och mörker på kvällen då dimman började anade jag rörelse nere vid ån. När jag skärpte mina ögon kunde jag knappt tro att det jag såg var korrekt.

En svarthårig ungmö helt klädd i vitt, endast åtföljd av en vit häst gick längs stranden mot den plats där jag befann mig. När kvinnan befann sig rakt nedanför mitt läger tittade hon upp, såg på mig och log det ljuvligaste leende jag sett i hela mitt liv.

Om jag inte varit helt paralyserad hade jag glömt bort Lucia och mina gamla föräldrar och deras gård och följt kvinnan dit hon kommenderade mig. Dimman började tjockna mer och mer och innan kvinnan ledde hästen därifrån kunde jag svära på att djuret hade ett vridet horn i pannan.

Efter några meter stannade kvinnan till, vände sig mot mig och log igen innan hon utförde ett korstecken framför sitt bröst. Ett lugn föll över mig, kvinnan som nu försvunnit i dimman hade lagt en skyddande formel över mig. Oavsett vad som än hände i fortsättningen så visste jag att jag skulle komma fram levande till Pärlehorn.

Vid nästa härbärge fick jag någon dag senare veta att det endast var två dagars resa kvar tills jag kom fram till slutmål. Men under denna tidsperioden fick jag fortsätta att betala dessa evinnerliga tullavgifter med de pengar jag betade de gömställen som skurkarna skulle hitta.

Den man ni nu ser framför er är sannerligen här, fullt frisk och i säkerhet. Det är inte mycket mer än mina två hästar och

kläderna jag har på kroppen som jag fortfarande äger. Men jag nådde mitt mål och kan meddela detta förnäma sällskap den sanning jag lärt mig. Allting kostar någonting.

Hade jag stannat i min hemstad hos Lucia eller hos mina gamla föräldrar så hade kostnaden varit en annan även om den fortfarande avkrävts mig. Det på samma sätt som kostnaden för min nuvarande situation.

DEN SJÄTTE DAGEN

Den sjätte dagen föll regnet som pilsvärmar från morgon till kväll. Vattendropparna slog mot fönsterrutorna och åskan gick fram så hårt att stadens sturmgångare hastigt måste samla sitt gille för att leda blixterna bort från staden.

Varken måne eller stjärna lyste upp aftonen, för molnen låg som välgödda suggor över kvällshimmeln.

När klockan klämtade för den tolfte timmen *Natalon* knuffades en ung flicka fram till *Nådasätet* av sina fnissande kamrater. Blicken var fälld av blygsel medan hon stammande presenterade sig som Klara.

Hon började berätta, först med darrig stämma men snart med stadigare självförtroende, om ett minne hon burit i sitt hjärta under lång tid.

SILVERMYNTET

LINNEA FERRINGMARK

Klaras Berättelse

D en lilla grusvägen verkade aldrig ha något slut. Fotsulorna brände under mina trötta fötter och mina slitna sandaler hade blekts av solen. På ryggen hade jag en röd ryggsäck med det allra nödvändigaste nedpackat. Trots min lätta packning så tyngde ryggsäcken ned mina axlar och fick varje steg att kännas lite jobbigare. Med baksidan av handen

torkade jag svetten ur pannan. Mina flätor hängde vid axlarna och det ljusa håret glänste i solen. Min blick var fäst några meter framför mig och i mina tankar snurrade drömmen om att nå mitt mål. Ingenting skulle få mig att ge upp och vända tillbaka hem igen.

Miljön runt omkring mig hade förändrats sedan jag påbörjat vandringen. Vägen hade blivit smalare och en mystisk känsla omslöt mig där jag gick. En rysning gick sakta längs ryggraden och håret på mina bara armar reste sig. Plötsligt fick jag syn på en liten, liten skylt. Den var gammal och sliten, nästintill omöjlig att tyda. "Trollskogen" stod det med små, sneda bokstäver. Ingen hade passerat skylten på hundratal år men jag visste precis var jag hamnat. Nu skulle mitt äventyr ta sin början på riktigt!

Solstrålarna kunde inte tränga sig in i Trollskogen som var mörk och kall. Det var som att det låg ett tjockt täcke över trädtopparna. En bit in i skogen, bredvid stigen, fanns höga stentravar. Där hade människor viskat sina hemligheter i gropar och begravt dem under stenarna. Viskningarna som fanns begravda i marken ekade i mina öron som om de ville fly därifrån. Men stenarna höll dem på plats och jag skyndade mig förbi. Vad som än hände och vad jag än mötte så visste jag att jag inte fick lämna stigen.

Ljudet av någons andetag i nacken fick hjärtat att bulta hårt mot bröstkorgen. Snabbt vände jag blicken för att se om någon följde efter mig. Kanske var allt obehagligt bara inbillning? Trädens långa grenar sträckte sig som armar efter mig, som om de ville dra mig bort från stigen, djupt in i skogens mörker. Under tiden jag vandrade var jag ständigt iakttagen. En bit upp i träden satt

nämligen pyttlingar som noggrant studerade varje rörelse jag gjorde. Pyttlingar var människoliknande varelser som hoppade upp i träden för att iaktta allt som pågick.

När vandringen genom Trollskogen började lida mot sitt slut upptäckte jag att stigen var blockerad. På stigen låg en dragorm som hade smittats av Draksjukan. Jag såg att den hade Draksjukan eftersom dragormen hade röda fläckar längs hela kroppen. En dragorm som var smittat av denna typ av fruktansvärda sjukdom var besatt av att samla på guld och andra värdefulla föremål. Vid detta tillfälle hade dragormen noterat min närvaro och sakta vänt sig mot mig. Eftersom dragormar kan spruta eld visste jag att jag inte hade mycket tid innan jag skulle bli förvandlad till en hög av aska. Min blick vandrade ned mot mina händer. På min högra hand hade jag en guldring jag fått av min far. Ringen fångade genast dragormens uppmärksamhet. För att rädda mitt liv kastade jag ringen så långt jag orkade in mot skogens mörker medan jag själv sprang vidare på stigen. Dragormen ringlade sig snabbt som blixten och var snart utom synhåll.

När jag kom ut ur skogen kastade jag mig ned på gräset. Efter att ha hämtat andan började jag se mig omkring. Rivsåren jag hade fått av trädens vassa grenar hade plötsligt läkt och slutat svida. Det var någonting magiskt i luften. Jag hade nått fram till Lorenzburg som var förbunden med Lorensberg och Kroppkärr. Lorenzburg var precis som jag tänkt mig. Gräset var grönt och solens strålar värmdes mitt ansikte. Himlen var färgad rosa och molnen såg ut som sockervadd. Men så mindes jag mitt uppdrag och anledningen till varför jag tagit mig hit. På bröstet hängde ett silvermynt i en kedja runt halsen. Jag var lättad över att kedjan

fanns kvar och att myntet hängde där det skulle. Jag kysste myntet med mina torra läppar och styrde mina steg mot slottets stora portar. Kvar på gräset lämnade jag min ryggsäck, den skulle jag inte behöva längre.

Prinsen av Lorenzburg var en ung man som bodde ensam i det stora slottet. Han var klädd i guld och såg mycket bestämd ut. Prinsen styrde över Lorenzburg och alla varelser lydde hans order. Myten säger att prinsen av Lorenzburg var hemligt kär i älvdrottningen som lever i Lingonskogen. Det sägs att drottningen är rik, trollkunnig och odödlig. Förmodligen var det omöjligt för älvdrottningen att kunna gifta sig med Prinsen av Lorenzburg och han var därför mycket olycklig.

Utanför slottet patrullerade sturer. Sturerna var fyra gånger min höjd och hånlog mot mig när jag närmade mig slottet. Bakom sturerna fanns sturmgångare. Den fridfulla känslan som spridit sig i mig när jag kommit till Lorenzburg försvann och ersattes mot obehag. Sturmgångare kunde kontrollera storm och blix. De hade all makt att låta mig träffas av blixten och falla livlös till marken. Men varken sturerna eller sturmgångarna anföll mig där jag gick längs vägen. Deras skratt byttes mot nyfikna blickar och de mumlade något till varandra på ett främmande språk. Min blick sänktes mot mina fötter och jag hade hellre velat sjunka genom marken än att fortsätta mot slottet. Plötsligt skämdes jag för att jag tagit mig hit.

Ganska snabbt förstod jag att dessa stora varelser inte skulle släppa in mig i slottet. Allt jag visste var att jag var tvungen att träffa prinsen av Lorenzburg innan det var försent. Jag dubbelkol-

lade att silvermyntet hängde kvar tryggt kring min hals, jättarna fick inte veta vad jag bar på eller varför jag behövde ta mig in i slottet. Mina andetag blev allt snabbare och min puls steg.

Ett avläggset gnäggande fångade snabbt min uppmärksamhet. Jag förstod inte var det kommit ifrån men någonting fick mig att reagera extra starkt. Det mystiska ljudet hade kommit från Trollskogen. Jättarna framför slottet reagerade också på ljudet. De släppte mig med blicken och jag såg min chans att smita igenom dem. Men när jag nådde fram till slottets port var dörrarna låsta. Hjärtat sjönk i bröstet på mig och jag kände att allt var hopplöst. Jag sjönk ihop mot dörren. Skulle jag återvända hem med myntet kvar runt halsen?

Så mindes jag vad jag lärt mig när jag var yngre. Under hela mitt liv hade jag nämligen använt hårnålar för att sätta upp mina flätor. Jag tog hårnålen från flätan och bände upp den mellan mina fingrar. Det var inte svårt att lirka in nålen i nyckelhålet, och plötsligt gled den stora porten upp. Så ljudlöst som möjligt smet jag in och puttade igen dörren bakom mig. Ännu en gång kunde jag andas ut och samla ny kraft. Bakom mig tyckte jag mig höra åska och dunder. Kanske hade sturmgångarna upptäckt att jag tagit mig in i slottet och skapade storm av ilska på grund av mig.

Slottets väggar var fulla av tavlor. Det var högt i tak och en fin matta längs golvet. Hur skulle jag hitta rätt? Mina sandaler hade nästan blivit helt förstörda vid det här laget och jag hade bara en fläta kvar i håret. Mina ben var som spaghetti och jag orkade knappt stå upp längre. När jag passerade porträtten som hängde

längs väggarna följde människorna på tavlorna mig med blicken. De stirrade på mig, suckade och återvände till sina stela leenden igen. Ett av porträtten ropade efter mig, men jag stannade inte för att tala. Fler och fler av porträtten började skrika efter mig. De varnade mig för prinsen, att jag absolut inte borde besöka honom. Trots deras skrik och gälla röster som skar i mitt huvud var jag fast besluten om att avsluta mitt uppdrag.

Slottet var byggt som en labyrint. Överallt fanns mystiska dörrar i olika storlekar och färger. Hur skulle jag välja rätt? Bakom några av dörrarna fanns ingenting, men bakom andra gömde sig livsfarliga varelser. Eftersom att jag inte hade någon eller något annat än mig själv att lita på valde jag en av de dörrar som fanns framför mig i korridoren. Rummet jag kom in i luktade starkt av rök. Det var dimmigt och mina ögon sved mer för varje steg jag tog. Längs golvet ringlade små varelser som liknade möss. De hade vit päls och röda ögon. Dörren bakom mig stängdes igen med en hård smäll och jag var tvungen att ta mig igenom rummet till nästa dörr. Utan att trampa på någon varelse sprang jag över golvet med händerna framför mig. Dimman var tjock och jag såg knappt ned till mina fötter.

Mina händer mötte plötsligt en kall vägg. Väggen hade tre nya dörrar. En stor, en mellan och en mycket, mycket liten. Vilken dörr skulle jag välja? Den lilla dörren hade en blå färg som fångade mitt intresse. Jag funderade på om jag skulle lyckas ta mig igenom dörren utan att fastna. Med tanke på att jag var kort och ganska smidig så bestämde jag mig för att öppna den lilla, lilla dörren. Innanför dörren hörde jag en svag melodi. Musiken fångade mina öron och kroppen gick inte längre att styra. Jag kröp ihop och tog mig in genom dörröppningen utan större problem.

I taket svävade spelande instrument som spelade en melodi som jag så väl kände igen. Musiken tog tag i mig och fick mig att dansa. Mina ben gick inte att styra utan rörde sig i takt till melodin. Jag försökte slita mig loss från musikens kraft med det var omöjligt. Smärtan träffade mina fötter och melodin gick fortare och fortare. Paniken växte inom mig och jag visste inte hur länge jag skulle orka. Innan jag gav upp helt la jag min sista kraft på att följa med i melodins rörelser. Plötsligt saktade melodins tempo ned och jag började få kontroll över min kropp igen. Långsamt avslutade jag dansen och ramlade ihop i en hög på golvet. Jag var helt utmattad. Musiken hade förtrollat mig.

Återigen hade jag nya dörrar framför mig. Den här gången var det två dörrar som var lika stora och i samma färg. Dörren till vänster var mest sliten av dem. Kanske var de för att den dörren användes mest och därmed ledde mig rätt. Samtidigt visste jag att prinsen av Lorenzburg var mycket listig. Dörren till vänster var inte lika sliten som den andra. Den såg nästan nymålade ut och handtaget blänkte i det mystiska ljuset. Jag vred handtaget på den nymålade dörren och den gled upp.

Rummet, eller rättare sagt hemmet jag kommit in i, fick mig nästan att tappa balansen av förvåning. Det var precis som att jag stod i hallen hemma hos min mor och far. Hemlängtan träffade mig som ett slag i ansiktet och jag gjorde allt för att hålla tillbaka tårarna. Längre in såg jag köket, precis som det såg ut hemma. I köket stod någon och lagade mat, kunde det vara min far? Jag sprang fram till honom för att röra vid hans axel, men det fanns ingenting att lägga handen mot. Min hand gled rakt igenom

honom och han noterade inte min närvaro. Vid köksbordet satt min mor och stirrade tomt framför sig. Allt jag ville var att ge henne en kram, men hon såg inte mig. Hade de över huvud taget märkt att jag var borta? Mest av allt ville jag återvända hem till dem. Omfamnas av deras varma kramar och aldrig mer försvinna ut. Men en kraft i mig drog mig vidare och jag tänkte ytterligare en gång på myntet kring min hals.

Denna gång fanns det bara en dörr. Den gled upp och ett starkt ljus bländade mina ögon. Silvermyntet började plötsligt brännas och jag tvingades att slita av det från halsen. Myntet drogs som en stark magnet mot ljuset och jag knep ihop ögonen för att inte bländas. Myntet ledde mig genom en lång korridor och ljuset var fortfarande lika starkt.

Längst fram i korridoren såg jag Prinsen av Lorenzburg. Han stod med ryggen mot mig men jag var ändå helt säker på att det var han. Mina ögon började vänja sig vid ljuset och jag upptäckte att allt runt omkring mig var gjort i guld. När jag bra stod några meter ifrån honom föll jag ned på knäna och bugade för honom. Golvet, som också var i guld, kändes kallt mot min panna. Efter min bugning tittade jag försiktigt upp. Min nervositet fick mina händer att darra. I handen hade jag fortfarande myntet som drogs mot prinsen. Jag vågade inte släppa det, jag hade ju trots allt haft det i hela mitt liv.

Prinsen av Lorenzburg visste varför jag var där. Innan jag hunnit öppna munnen för att presentera mig sken han upp i ett leende. Han såg ut precis som jag föreställt mig och det var som att han kunde läsa mina tankar. Prinsen log men jag såg att det låg något

bakom leendet som fick hans ögon att se sorgsna ut. Jag såg att han försökte dölja något och jag ville veta vad. Han tog några steg närmare mig och sedan sträckte han fram handen.

Silvermyntet drogs fortfarande som en magnet mot honom men jag ville inte släppa det. Mitt uppdrag hade varit att lämna det till honom men nu kändes det som att jag inte var redo. Silvermyntet hade hängt runt min hals så länge jag kunde minnas och alltid varit med mig. Om jag blev rädd kramade jag min hand runt det för att få ny kraft. Genom alla svåra perioder i livet kunde jag lita på att jag hade myntet som kunde stärka mig. Samtidigt hade jag alltid vetat att det egentligen tillhörde någon annan. Känslan av att det fanns en plats där myntet faktiskt hörde hemma hade följt med mig genom hela livet. Jag hade nått fram till den platsen och det var dags att lämna ifrån sig min skatt.

Kanske såg prinsen tvekan i mina ögon när jag la myntet med kedjan i hans hand. Han tittade på det och stoppade det sedan i fickan. Sedan vinkade han åt mig att följa med honom. Att följa prinsen längre in i slottet kändes spännande, men jag var fortfarande sorgsen över att behöva lämna myntet till honom.

Vi hade fortfarande inte sagt ett ord till varandra när vi passerade en mystisk järnport som ledde oss ut på slottets baksida. Det verkade som att prinsen ville visa mig någonting, men jag hade ingen aning om vad det kunde vara. Dessutom vågade jag inte fråga utan att först bli tilltalad av honom.

Plötsligt hörde jag ett svagt gnäggande, återigen från Trollskogen.

Jag tittade mot skogen men såg ingen rörelse. "Equivol" sa prinsen med uppmuntrade röst. En equivol var ett hästliknande kreatur som hade vingar. Nu skymtade jag två stora varelser som kom från skogen. De galopperade i luften och flaxade vackert med sina stora vingar. De var på väg mot oss och det sken vackert när de sprang genom luften. Prinsen av Lorenborg mötte dem och klappade dem långsamt längs halsen. De hade vacker vit päls och såg snälla ut.

Vi hoppade upp på varsin equivol som var perfekta att rida på. Jag hade fortfarande ingen aning om vart vi skulle eller varför. Att rida på en equivol var som att sväva i luften. Vinden fläktade i ansiktet och livet kändes sådär underbart. Himlen var fortfarande rosa och väldigt vacker. Jag tittade på prinsen som såg ut att drömma sig bort. Hans blick var fäst en bit framför honom och han följde med fint i equivolens rörelser. Förmodligen hade han ridit dem tusentals gånger förut och var därför van med den underbara känslan.

Som från ingenstans spred sig en blixst över himlen och åskan dundrade i våra öron. Equivolerna blev livrädda och kastade med huvudet. Jag tog ett stadigt grepp kring halsen och kämpade allt jag orkade för att hålla mig kvar. Prinsen tittade sig förundrat omkring. Men så upptäckte vi båda två en hel grupp av sturmgångare som sprang emot oss. Jättarnas steg dundrade i marken och fick den att vibrera. Den rosa färgen täcktes sakta med en mörkblå färg som släckte allt solljus.

Sturmgångarna var mycket nära. Jag började inse att det var mig de alla var ute efter. Det var jag som hade smitit in i slottet utan

tillåtelse. Paniken spred sig inom mig men jag kunde inte få fram ett ord. Det var som att det satt ett lock på min strupe som tvingade mig att vara tyst. Prinsens avslappnade och lugna ansiktsuttryck hade förändrats och ersatts av en besvikelse. Han väntade och såg min panik ta över mig. Skulle jag dö här i Lorenzburg utan att veta varför jag tvingats komma hit?

När sturmgångarna bara var en halvmeter ifrån mig sträckte prinsen upp handen i luften och knäppte med sina fingrar. På en sekund försvann det mörka täcket som lagts sig över Lorenzburg. Himlen blev återigen rosa och sturmgångarna var helt försvunna. "Har du inte lärt dig någonting?" sa prinsen med en mycket trött röst. Skamset skakade jag på huvudet. Prinsen var besviken på mig och jag hade trott att hoppet var ute för mig.

Ridturen fortsatte när equivocerna lugnat sig efter stormen. Mitt hjärta slog fortfarande mycket snabbt och jag tänkte på vad som precis hade hänt. Var allt bara ett test? Varför hade prinsen väntat innan han knäppte med fingrarna? Vi närmade oss ett stort berg som man inte såg toppen på. Equivocerna ökade tempot och började flyga uppåt mot toppen. Det var svårt att hålla sig kvar på ryggen när vägen blev allt brantare men allt gick bra. Prinsen red först och såg mycket målmedveten ut.

Högst uppe på berget var det kallare än nere i dalen. Framför oss fanns ett stort föremål. Högst uppe på föremålet fanns en ring, exakt lika stor som myntet jag haft runt halsen. Utan ett ord till mig gick prinsen fram till det stora föremålet och placerade silvermyntet han hade haft i fickan i ringen. Precis som jag trodde så passade det perfekt. Runt omkring oss spred sig ett magiskt

sken och någonting började hända i luften. Runt slottet försvann alla jättar och obehagliga varelser. Skogen delade på sig och en gnutta solljus kunde tränga in bland träden. Alla stenar och mystiska stubbar runt omkring oss förvandlades till varelser som alla såg mycket snälla ut. Hade Lorezburg varit drabbad av en förbannelse? Hade jag burit på nyckeln för att låsa upp den underbara världen? Prinsen kom fram till mig med ett leende på läpparna. Han la kedjan, som myntet hängt på, i min hand och sedan bugade han för mig. "Tack Klara!"

DEN SJUNDE DAGEN

Så grydde den sjunde dagen och det var en dag av dimma. Stadens barn lekte kurragömma i den tjocka vattenröken som begränsade sikten till tre fot i vardera riktning.

De vuxna passade på att damma av sina kortlekar. Både harmlösa spelkort och förgyllda tarotkort plockades fram för att fördriva tiden med spel eller spådom.

Förutsägelserna kläddes i poetisk språkdräkt, eftersom särskilt vackra spådomar och profetior var omtyckta gåvor både att ge och att få.

I den elfte timmen trädde en rättliknande karl fram inför de församlade. Det var ingen vacker man, han gav intryck av att vara en hal och opålitlig gynnare, men han presenterade sig med kraftfull stämma.

Pelle var hans namn och här följer en skröna han hört en gång på fyllan.

OM SVERIGE UR TIDEN (ALLT ÄR KANSKE
INTE SÅ ILLA ÄNDÅ)

ARVID SVENSKE

Pelles berättelse

O m jag inte minns det hela alldeles dement, var det någonstans i mitten av april vi pratar om. Har jag inte alldeles tittat för snett i glaset, var platsen för nedslaget i berättelsen planeten Tellus. Om jag inte fått statsskicket helt bakom björnfällans baktassar, var det en demokratisk monarki i norra delen av den så kallade världen, där Folkhälsomyndigheten fortfarande utfärdade små ukaser om social distansering. Det var lövsprickningstid ålrajt, det var det, och buskar och mindre träd började vädra lite morgonluft och fläka ut sig i diverse pornografiska publikationer utan att skam. Värmen började hitta tillbaka till dess landskaps namne (som den solidariskt övergett i sisådär åtta månader) och Klarälven badade i ljuset som Det Stora Klotskalliga Huvudet Däruppe behagade hålla ner i små solskenssäckar. Men solfärgen hade som ett sånt där UV-filtrigt ljus, eller som en sån där VR-filtervision, som om någon på HR just gett hela solen HLR påhejad av kampsånger från KPML (r). Ja, ni minns ju själva varför: hela bygden var i en Löfbergs Lila-dimma efter katastrofen vid Välsviken där de testat en ny och explosiv kaffesort med uran och membran och sultan och brom som aktiva substanser (Coffee Kombat Kombucha Kick-out "för en sjujåkla start på dagen!") och då hade ju explosionen skapat en kaffeapokalyptisk dimma. Det: 1) luktade alltid kaffe. Det: 2) var alltid ett lilaaktigt skimmer över nejden. Men inte klagade kommunen för det... det var ju en turistboom bättre än tio Lerin-land. Och allt farligt, alltså dokumenterat farligt, hade de ju ändå exporterat till en liten skithåla utanför Vilnius. Åt shit-hole countries the shit. Åt "en exponentiell och potentiell smältdegel av innovation, motivation och stark på uppåtgång varande kommun med investeringskapitalsmöjlighetsljusningar" investeringskapitalsmöjlighetsljusningar.

. . .

Men vi har faktiskt inte tid för kommunpolitik, för det här, kära vänner, utspelade sig på det som vi kommit att tänka på som coronas tid (internetutsagornas och de virtuella lägereldarnas tid är också några kärabarnsnamn den fått), och här rådde bråda tider. WHO hade bråda tider. CCP hade bråda tider. Världsbanken hade broadwaytider. Donald Trump hade häcken full, och sådär till kvinns verkade verkligen varenda cederträdsotte ha det lite rörigt i roten. Men en fanns det förstås, som inte hade det så värst bråttom. Det var vår vän Vandraren (som egentligen inte hade någonstans att gå, men det hindrade hen inte från att gå något nämnvärt- no particular place to go) som var ute och gick någonstans nära Skived.

Vandraren, som såg ut precis som en vanlig vandrare (mittemellan medellång och mellanblond, tvåfjärdedelar Orient och tre sjättedelar Occident, hälften David Bowie, hälften Grace Jones, halvvägs genom en könskorrigering och i ljum medelålder) hade gjort så många burpees och knähopp och uppåtgående småstadssolen och crossfitpass och skrattyogasessioner och handklaver och klarinett ska det va' tjo-och-tjim-och-inget-annat att hen nu kunde ta inte kanske sjumilasteg, men ändå, några hundra meter per steg kunde hen absolut komma om hen hade riktig stuns i stegen. Och se den här aprildagen, då hade hen det.

Steg ett: bam, och så till Dyvelsten. I flygande fläng förbi Södra Hyns hela längd, och så i Rud. Ett till: alldeles så vart det alldeles nära Färjestad ridklubb. Långtäppans lekplats, Bosniska islamiska föreningen, över 63:an och till Lingonstigens lekplats, det var inga problem för vår Vandrare. Hen hade bara fått upp flåset. Hen hade gått Santiago de Compostela-leden för sjuttusningen, och Route 66 och Coast-to-Coast och Transsibiriska järnvägen. Det

här var för Vandraren som när vi vanliga skattebetalare går de få stegen från sängen till nattduksbordet ungefär. Det kan vara nog så krångligt på nattunga ben, men det brukar gå för det mesta, om vi inte gått och brutit benet eller så. Och hen tänkte inte så mycket på människorna omkring, de var inte förresten lika många som de brukade, det var väl karantän-light kan tänka. Men a-gather-round-children-and-a-story-I'll-tell, det var här det konstiga hände. För när Vandraren tänkte sig att ånga på förbi Lorensberg och Kroppkärr och hela schabraket också, klättra sig uppåt genom Värmlandsskogarna och kanske ta sig så långt upp att hen kunde hälsa på Jätten Jorm uppe i The Great Beyond (Jämtland) ja, då stötte hen på patrull. Patrullen bestod av hundratals små osynliga älvtomtar, små som atomer är dom, och de har egentligen som enda uppgift (förutom att ta små promenader runt Kroppkärr, vilket i och för sig kan vara nog så trevligt så) att vid fara upprätthålla en yttre elektromagnetisk sköld för att skydda riket. De alla stod som i en romersk formation eller som stormsvalor som flyger före alla andra fåglar för att minska luftmotståndet, men om det var kämpigt för det här we-are-legion-antalet små varelserna, så var det här ett marathon i motvind för Vandraren. Det kändes som kolaknäck, som om hens kropp bestod av det och just ingen stelnad ischoklad. Det blev plötsligt jättekämpigt med rörelsefriheten, och plötsligt var det som om utgångsförbud, karantän och social distansering rådde i hens kropp. Vandraren hade nu både ingenstans att gå rent psykiskt och rent fysiskt, och det blev som för mycket för hen. Stönande högre än han i Nordman, klösande i luften utan riktning, hojtande och brölände som en hel världs sårade manlighet, sörjande som om Färjestad just förlorat SM-finalen fann sig Vandraren i en ovan situation: maktlöshet. Det ni, kan inte alla hantera. Det blåste upp till en sjujåkla storm dessutom (strängt räknat var det ett antal sturmgångare som stod strategiskt utplacerade i en hexagon lite lagom sataniskt) och nu rök allt som gör en

människa till människa för den stackars Vandraren. Personnumret! Passet! Lönespecifikationen! Könsidentifikationen! De blir väl ändå kvar, tror ni? Allt det var det första som rök! Tätt följt av pensions-, olycksfalls-, bil-och-båt-, livs- och inte minst drulleförsäkringen, det var också gone och goodbye med dom himla fort alltså. Tyvärr. Ingen premie. Fotoalbumen, bilderna, minnena från barndomen, ja de var inte så mycket att spara på. Släkttrauman och äckliga gamla gubbar på parkbänkar åkte också ut med det stormbeklädda badvattnet, och det var väl kanske lika bra, men hör på det här: ut åkte också de sociala krediterna, kreditkortet, debitkortet, PIN-koderna OCH det mobila bank-ID'et. Plus de bortslarvade röstkortet, flight bonus-poängen, avbetalningarna som snart var alldeles avklarade, amorteringskraven, ring-så-spelar-vi-numret och den högst unika och personliga valfriheten i välfärdssverige. Ja, ni hör ju, det var inte mycket kvar. Men på något sätt stod Vandraren kvar och flög inte till Forshaga. Jag misstänker att älvtoamtarna kanske faktiskt inte försökte så svårt som de hade kunnat (och jag råkar veta med mig att minst tre av sturmgångarna varslats och åtminstone en tredjedel av den totala arbetskåren av de där små osynliga gynnarne permitterats. "Det är som att bli berövad sitt yttersta mänskliga värde", grät de för övrigt ut i Lorenburksbladet). Eller så försökte de, men lyckades helt enkelt inte (trots målbild, SMART-målsättning och personlig livscoach-PT) och kanske var de rätt och slätt svaga individer som inte insett sin fulla potential. Ja, de fallerade helt enkelt, och slutresultatet blev att en ovanlig dödlig för första gången sedan förra helgfria torsdagen bara föll, föll, föll igenom det uppspända elektromagnetiskt-magiska skyddsfältet (hoppa, Pekka, vi har brandsegel!) som skilde Lorensberg från sin mer pikanta universalgranne Lorenborg, och det var på det sättet, som vår på sin höjd bekanta Vandrare hamnade där vi börjar berättelsen.

. . .

Början av berättelsen:

Ni, ärevördiga män, kvinnor och icke-binära som tar del av detta mästerverk är förstås så pass verserade, bildade och framför allt har sjukt jävla mycket skinn på näsan och är streetsmarta nog att veta hur Lorenzburg ser ut. Kanske är detaljerna lite dimmiga, men de fixar vi lätt. Pärlehorns bekronade tornande över nejden, men det där rokokokaktiga tornet och K-märkta design, det tror jag ni minns själva. Dwarkarna ute på små ärenden, animulernas smuljakt, amiralernas stormakt. Och florillerna! Florillerna. De var för övrigt under parningssäsong när vi kommer in i bilden, och som de sjöng, som de lockade, som de pockade och smockade. Truldrornas skyttegravsbeteende, som ibland tittar upp och frågar sig liksom "hur gick det där nu då", och så är de ju så lustiga att se. Mycket lustigare än små grodorna faktiskt! Sturerna och sturmgångarna, panoptikloppserna och pyttlingarna... de berikar onekligen mångfalden. Lorenzburg har på sistone bedrivit en aktiv minoritetspolitik vilket gjort att representationen av sturer i mediekanaler gått upp 12,5 procent, sturmgångarna 13,7, panoptikloppserna med 15,2 men det riktigt fina i kråksången är ju pyttlingarna. I och med Living with the pyttlings, realityprogrammet, har den gått upp med hela 52 procent! Det ni, kallar jag aktiv minoritetspolitik. Visst är det fortfarande inte så roligt med dragormarna och panthrarnas framfart (jfr gängrelaterade ungdomsskjutningar) men equivolförsäljningen har ju alldeles slagit i taket. Det "nya Voi" enligt en samtida bedömare som särskilt ska ha jäkligt bra koll på det här som alla kidsen håller på med. Ja, men allt det vet ni ju lika väl som jag. Ni knarkar säkert också Lorenzburgsnyttss app, det är ingen hejd på uppdateringarna om sturernas kändisliv och dwarkarnas förhandlingar med facket, och Pärlehornsrenoveringen kan ju knappast ha undgått någon informerad medborgare. Men det spännande nya

fick vandraren inte ta del av, för redan vid stadsporten var det patrull. Nya riktlinjer från furstliga Folkhälsoministeriet, där Tegnellius den äldre drog små snorkiga slutsatser. Den senaste av dem höll just en dwark flankerad av två sturer och tre inhyrda panoptikloper på att förklara för vandraren. Det hade blivit sån otrolig tillströmning i spåren av pandemin på Tellus (let me tell you bout' a dance/ that's a-goin' around) att riktlinjerna fått ändra form alldeles. Med de nya riktfyrtakerna hade alltså den senaste rekommendationen (som alltså i Tegnellius den äldres mun var lika med om-du-inte-gör-se-på-fan), ändrat på valutan för inträde till stadsporten. Och dwarken (som för övrigt låg i skilsmässa från sin dwarka, och i hemlighet börjat överkonsumera klotgrillar) skulle just till att förklara vad det var, innan ni avbröt mig.

- Det nya betalningsmedlet är berättelser, konstaterade den utposterade dwarken tjänstemannatrött. Den kan vara rolig, rörande, sprittande eller hoppande eller varför inte allt på en gång (falskt smil), men den ska ha en början, ett mitt och ett slut. Det ska inte vara Tarantino-flum, ok? Shoot.

Vandraren funderade förbryllat och förbannat undrande och länge. Berättelse? Skulle jag? En gång var jag toastmasterette och så var det förstås roliga timmen med den där vitsen (vitsen! fan vad kul, jag minns den vitsen!), och så var jag med i publiken till Har du hört den förut på åttiotalet och sådär, men berättelse, berättelse, berätta en story, tell a story. Storytelling.

- Måste det vara berättelse? frågade Vandraren. Eller kan det vara storytelling?

. . .

Dwarken ryckte våldsamt fram en pergamentrulle som sträckte sig till Kil (s motsvarighet i Lorentzburg) och gick igenom den punkt för punkt, paragraf för paragraf och tre och en halv evigheter senare lös den fulögde lilla helvetesapan till dwarkjäväl upp i ett leende som i sin fulla utsträckning var exakt en centimeter och trettiofem millimeter.

- Storytelling går bra, meddelande denne. Torrt. Arg. Dumt.

Och Vandraren började Berätta en Historia.

Berättelsen:

Det var dans bort i vägen på lördagsnatten. Woke up this morning, got myself a gun. Inte ett moln så långt ögat kan nå. Slow down, you move too fast. Jag trivs bäst i öppna landskap. I am an Anti-Christ, I am an anarchist. Allesammans är de bra öppningsrader, men den här texten kommer inte att öppnas på något av de sättet. För det här är historien om en människa med en dröm om ett folk och ett land, ett rike som styrs av en kung och har en flagga. Det här. Är. Berättelsen om. Sverige AB TM.

Gurkan Vasa var på hugget. Han blajade tugget, snackade snacket och gick dessutom gången. Han hade bars, han hade jokes, han hade jokes & bars. Hooks och catchphrases. Så han freestylade skiten ur Christian Tyranns pre-writes och förskrivna skit som dessutom kommit ut på ett mixtape redan ett halvår tidigare, och dessutom hade flera av samplingarna till beatsen som

hans DJ proddat inte clearats. Redan innan det blev coolt sen töntigt sen coolt sen töntigt igen autotunade han också refrängerna och hade inhyrda smöriga soulsångerskor som sjöng stick som var uratöntiga, och dessutom på danska. Gurra V mördade helt enkelt Christian, och detta inför bådass crew och ingen hade lämnat guzzar hemma heller. Shit vad fett. Så började Sverige, så jävla tung start alltså och det flowet de rhymesen, den lyricismen alltså shit det var verkligen the Golden Oldie Days då. Svensk hiphop har inte varit lik sig själv sen dess.

Sen var inte bröderna brothers så värst bröderna brothers efter det. Var sjukt mycket shoot-outs, gangbangs och turf-strider som var fett real, och de gjorde kaos med varandra en efter en. Sjukt mycket sån guerilla warfare tactic motherfuckers i Småland och skit. Ah, fan, det var ballare tider.

Gustav II Adolf, han gjorde fett mycket sjuka saker. Kristina också, fett mycket sjukt, hon gjorde typ en Mase fast på riktigt för hon kom inte tillbaka till rapscenen efter det. Egentligen är det fett med allt tidsåldrar, varje tid har sin säsong, ångest är vår arvodel och så vidare. Plus det är fett tråkigt med sån kungalängd och sånt jidder så vi bara smackar på med att konstatera det: från Gurra II aka Gurkha Warrior fram till dagens regent Carl "Da beast" XVI Gustaf (han är verkligen en best i båset) skedde sjukt mycket sjukt, en del fett men också en hel del kefft vilket sög sjukt hårt.

Ja, så går det också att berätta berättelsen om Sverige AB TM, men vi erfarna content-författare tar förstås avstånd från denna typen av generaliserande, stereotypiserande och i stor mån svepande skildringar av konungariket Sverige AB TM, världens bästa och bussigaste land. Som Bamse är det starkt, som Lille Skutt är det

ängsligt och som Skelman sover det för det mesta och har mer rutiner än vad som ryms i en mat-och-sovklocka men emellanåt kommer de på någon riktigt kraftfull och/eller fiffig uppfinning där uppe i sitt stora avlånga elfenbenstorn.

Berättelsen i berättelsen:

Sverige är det land i världen som har flest öar. Överlägset. Sverige är också numera det land där flest människor är öar. Numera alltså. Så har det inte alltid varit. För det fanns en tid, mellan säg Utvandrarerna och kanske när Ted Gärdestad sköt Palme, som var rätt så ball faktiskt. Rekordåren, när Sverige var Sverige var Sverige var Sverige.

Och den som vakade över det härliga bygget, ja det var en helt vanlig Värmlandspojke.

Berättelsen i berättelsen i berättelsen:

Ransäter, Värmland, Världen. 1901 var året då en liten pojke ploppade ut, och den pojken skulle komma att bli självaste statsminister i självaste Sverige. Pojken växte upp, pojken hade sig, pojken förde sig och rörde sig, han gonade och glanade, han var alldeles rejäl visade det sig. Den nervöse lille pojken tog till en akademisk stenstad och sen till en flegmatisk storstad, och det var här pojken blev en nervös liten stadsminister. Han tvivlade på sig själv, tvivlade på sig själv och för säkerhets skull så tvivlade han sen lite extra på sig själv men sen fick han vara med i TV ser

ni, och då kom han riktigt i gasen och levererade en lustig liten berättelse. Sen blev allt bra igen.

Berättelsen i berättelsen i berättelsen i berättelsen:

Det var en gång en församling i Värmland som hade en prost, som var mycket intresserad av pistolskytte. Han hade vunnit flera mästerskap och skulle nu försvara sin titel på en söndagseftermiddag. Alltså steg han upp tidigt för att öva skytte i trädgården. Prosten glömde tiden och upptäckte plötsligt att högmässan börjat. Raskt satte han sig i bilen och körde så fort han kunde till kyrkan, där tack och lov den kloke komministern hade tagit hand om altartjänsten. På med prästkappan, upp i predikstolen. Vål där kom prosten på att han hade glömt att ta av pistolhölstret. Det skulle aldrig gå an, inte ens i Värmland. Alltså försökte han desperat och fulmligt bli av med det utan att någon märkte det. Det bar sig inte bättre än att ett skott brann av. "Rätt pinsamt." Prosten måste verkligen bli av med hölstret och patronbältet, varför han böjde sig ned för att det skulle bli lättare. Då ställde sig en soldat som övat fälttjänst upp och skrek ut en varning till gudstjänstbesökarna: "Göbber å käringar! Huk i bänker för nu laddar han om!"

Fyfan vad det var bättre förr. Ja jävlar i Ransäters bygdegård vad mycket bättre det var förr.

Vi får anta att det drogs många och långa snyfthistorier mellan den lille pojken från de stora Värmlandsskogarna och rekordären och Hasse å Tage och Olof Palme och VM 94' och mille-

niebuggen och IT-bubblan, och Öresundsbron och Turning Torso, Löffbergs Lila och Mariebergsskogen. De verkar ha pågått så länge, att de fortfarande pågår.

Vandraren hade vid det här laget pladdrat så ändlöst länge att dwarken stod och snarkade ljudlöst, sturerna som tjuriga giraffer snusande och samtliga panoptiklopsers samtliga ögon var helt stängda. Pärlehorn låg helt karantänstängt, och det var helt nedsläckt förutom en blinkande neonrosa stig som i pulserande hjärtslagstakt bildade pilar mot slottet. Vandraren, tja, hen vandrade. Åt det enda håll som egentligen gick. Upp mot de K-märkta spirorna och det furstliga residensets hovsamma slott. Medan hen gick (nu plötsligt inte med sjukilometerssteg längre, för dragningskraften i Lorenzburg är ingalunda vad den har varit i fordom) tänkte hen på vad hen skulle behöva berätta för historia för att få inträde till slottet (som hen redan på håll såg bevakades av inte bara dwarkar och animuler, floriller och panoptiklopser, sturer och sturmångare utan också av dronter och anemonfiskar, dingos och dromedarer samt minst ett exempel av Stellers gamla sjöko). Kanske skulle det bli en berättelse om landet Norge? Landet Danmark, landet Värmland, landet Bulgarien, Kurdistan eller Kosovo? Ja, förutom det, kära och ärevördiga åhörare, män och kvinninnor, präster och prästinnor, satanister och monofysiter, hennar och heninnor, hanar och hanninnor, honor och hononnnor, horor och madonnnor, så vet vi inte så mycket mer.

Vi vet inte vad Vandraren tänkte mer på, vi vet inte om dwarken fick sina klotgrillar hemskickade eller om Post Nordenzburg slarvade bort dem, om panoptiklopserna hade nog med ögondroppar mot sin pollenallergi, eller ens hur Living with the pyttlings till slut slutade (blev Plankan Inkasso ihop med den person hen

skulle bli ihop med eller inte? eller hur var det nu?). Vi vet inte ens om Karlstad överhuvudtaget finns! Men är det något vi vet, ja då är det att 1) ack Värmeland du sköna, du härliga land och 2) ja, jag vill leva, jag vill dö i Norden. Så det så.

Och om inte corona stekt era hjärnor fullständigt ännu, tja, om ni överhuvudtaget kan höra det här, då kanske inte allt är så illa som det hade kunnat vara ändå.

DEN ÅTTONDE AFTONEN

Den åttonde dagen var en dag av dans och kämpalek. Man samlades i den kalla gryningen och brottades så andedräkten osade runt mungiporna. Det var en lekfull kamp och stämningen var kamratlig. En officiell notarie antecknade visserligen vinster och förluster men alla inblandade betraktade det hela mest som trivsamt morgongymnastik före frukosten.

Efter lunch drack man vin och dansade ringdans i stadens små parker och här och var kunde man se skickliga artister framföra solfjädersdans ur en högre stilskola.

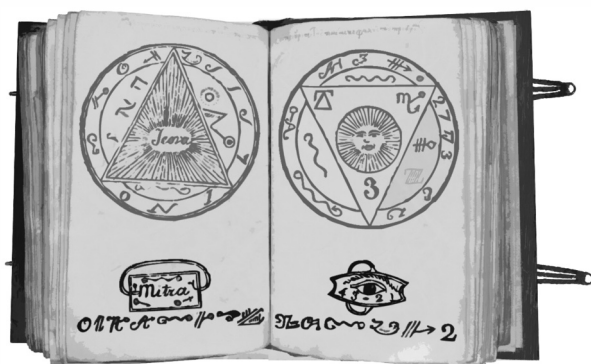
Aftonen erbjöd utsökt bespisning och kraftfullt vin som lossade tungornas lås till dess de fladdrade både av sång och skvaller.

När nattvakten förkunnade att nattimmen *Tafrac* hade infallit, annonserade försteadjutant Palm att en viss Mormor Melek ämnade roa de församlade med en anekdot.

Damen ifråga var en elegant matrona som bar stråhatt och solglasögon trots den sena timmen!

MORMOR MELEKS MAGISKA BOK

MONIKA CHANOVIAN

Mormor Meleks Berättelse

Mina älskvärda vänner på slottet Pärlehorn. I sista stund lyckades jag fly från viruset. Det är inte första gången jag befinner mig här i sagolandet. Nu är det äntligen mormor Meleks tur att få berätta. Det handlar om livet före Corona. Så låt mig ta allt från början.

. . .

Som barn tillbringade jag mycket tid här i landet Lorenzburg. När vardagen var för påträngande i Kroppkärr och jag behövde drömma mig bort styrde jag alltid kosan till sagolandet. Jag minns speciellt en vinter när alverna hade byggt snöfästningar och snölyktor flera gånger om. Just den här decemberdagen var de i full färd med att rulla klot. Ingen vinter utan en snögubbe som vaktade de snötäckta husen. Det hade tagit en hel dag för de små alvbarnen att få till en lagom stor gubbe.

Ögonen kom från sönderslagna tegelpannor. Av vännen i den magiska trädgården hade de fått en morot. Den blev en perfekt näsa. Häxan Pynta hade skänkt dem en gammal uttjänt kam. Den fick bli en tandrad som skrämde slag på en och annan besökande gäst. Sent en eftermiddag vaknade snögubben till liv.

”Kylan gör mig gott”, sa han högt för sig själv. ”Det knakar så härligt där jag står. Lite väl ensamt är det väl. Mitt enda sällskap är häxan Urkrafts väldiga kvast. Tänk, vilken syn det vore om jag likt en svan kom flygande på himlavalvet”.

Snögubben sträckte på sig och försökte titta in genom det skimrande fönstret. Vad kan det vara som skimrar så vackert, tänkte han. Medan han stod där och funderade dök en jättelik hund upp från tomma intet.

”Nu skrämde jag dig allt”, sa den busiga fårhunden Bastian.

”Det gjorde du minsann”, svarade snögubben. ”Det är jag som är snögubben Polar. Jag kommer från Vinterkonungens rike. Jag är bara på tillfälligt besök här i landet Lorenzburg.”

Den lurviga fårhunden Bastian nickade och fortsatte sin framfart i västlig riktning. Snögubben fortsatte att spana in genom det guldfärgade fönstret. Tänk att få stå där inne bland alla skimrande ljus.

Nu såg han vad som fanns där inne i rummet. En högfärdig kungsgran från landet Dane stod där stolt med skimrande ljus och färgglada kulor. Jaså, det var här den hamnade på sin väg genom Pyttlingarnas rike. Den måste ha fått en rejäl flygtur från

lastbilen. Hur har den hamnat här i landet Lorenzburg? Snögubben hann inte tänka klart. En försynt harkling fick honom att vakna från sina dagdrömmar,

”Ursäkta, jag sitter fast i kvasten”, sa den lilla skogsmusen Tyra.

Snögubben tittade förvånat upp mot kvasten. Där satt minsann en mus och kämpade för att komma loss. Med en rejäl skakning av kroppen lyckades han hjälpa den stressade musen. Den fick en hisnande flygtur och rusade iväg.

Mångubben gick sin stilla ban och snögubben föll i sömn. Den natten drömde han om den röda tomtensissen. Inte nog med det. Självaste tomtefar med sin tomtesläde och alla julpaket kom också på besök. Mitt i drömmen vaknade snögubben svettig och blöt.

Solflickan stod högt på himlen och sände sina strålar rakt mot den intet anande snögubben. Räddningen blev gubben Frost som dök upp i sin vita skrud och blåste liv i den döende snögubben.

”Än är det inte vår”, skrek den arga gubben Frost. Han hötte med armen mot Solflickan. Med röda kinder dök Solflickan ner bakom ett moln.

Någon vecka senare hördes ett dån uppfifrån taket på det snötäckta huset. Det var jultomten som färdats hela vägen från Nordpolen till landet Lorenzburg. När julklappsutdelningen var klar landade han med en duns rakt framför den förvånade snögubben.

”Ho, ho”, skrockade jultomten. ”Jag behöver en paus innan resan till Nordpolen. Mycket att stå i”, suckade han djupt.

”Låt mig få följa med”, sa snögubben med vädjande röst.

”Bara för den här gången”, sa jultomten allvarligt. ”Nu är det snö och kyla där”.

Några minuter senare befann sig jultomten och Snögubben Polar flera hundra meter över hustaken. Från Lorenzburg gick

färden i rasande fart. De landade först i Kroppkärr. Där fick gubben Kvarnström sitt årliga besök.

Gubben Kvarnström är en speciell människovarelse", förklarade jultomten. Han behärskar de mest magiska krafter och kan därför prata med både tomtar och vättar. Det är det inte många som kan. I dagens moderna samhälle är det ingen som tror på jultomten längre. De köper själva sina julklappar och någon människoklädd varelse delar ut paketen.

Snögubben trodde inte sina öron. Ändå var han helt fascinerad av allt han såg. Hus efter hus skimrade av hundratals ljus. Han hade aldrig sett på maken. När snögubben såg Kvarnströms enorma trädgård ville han stanna där.

"Låt mig få stanna här", vädjade han till jultomten.

"Jag har väl aldrig hört på maken, sa jultomten förargat "Inget väsen vill stanna i människornas rike. Möjligtvis göra ett besök men alla vill fort därifrån".

Snögubben gav sig inte. Han tjatade tills jultomten fick nog.

"Akta dig för gumman Tö. När hon kommer går ingen säker. Vintern här är inte som i Vinterkonungens rike. Ett tillfälligt besök här är inte detsamma som i landet Lorenzburg. . Rätt som det är, kan du vara en blött plätt på marken. Då är gubben Frost din sista räddning"

Snögubben lovade att vara försiktig. Han skakade på sig och ställde sig tillrätta i Kvarnströms trädgård.

I nästa stund seglade jultomten och hans släde högt över taken. Nu var jultomten på väg till flera människobarn innan färden gick tillbaka till Nordpolen. De trogna renarna sparkade bakut och ett moln av snöstjärnor visade sig på himlavalvet.

Nästa dag stod två flickor i Kvarnströms trädgård. I fönstret stod Kvarnström själv och undrade vad som stod på. Iklädd endast tofflor och morgonrock gick han ut i trädgården. Då fick han se den vackraste snögubbe han någonsin sett i sitt sjuttioåriga

liv. De båda flickorna vinkade och sprang iväg. Kvar stod Kvarnström och beundrade sin nya gäst.

"God morgon", sa snögubben. "Det är jag som är snögubben Polar.

Kvarnström blev först lite snopen. Sedan sträckte han på sig och sa:

"God morgon, det är jag som är Kvarnström.

"Jag vet", svarade snögubben. "Hoppas du inte har något emot att jag bor i din trädgård denna vinter".

Kvarnström försäkrade, att han var så välkommen. När snögubben tittade upp såg han en liten vätte i Kvarnströms fönster. Vätten vinkade glatt till snögubben.

Hela vintern stod snögubben och vaktade i Kvarnströms trädgård. Han såg barnen komma och gå. Ibland ilade de förbi på skidor eller en sparkstötting. Vid andra tillfällen hade de konstiga skor slängda över axeln. En gång ställde snögubben en fråga till herr Kvarnström.

"vad är det för skor de har de där människovarelserna?"

"Det är skridskor", svarade Kvarnström. "Med dem glider de i hiskelig fart över Kvirrebäcken."

Jag skulle också vilja glida fram där på isen, tänkte snögubben. Han sa dock inte ett ord om det till Kvarnström. Vid ett tillfälle hade gubben med sig den lille vätten. Snögubben hälsade artigt och vätten nöp honom i näsan. Snögubben låtsades inte om det.

"Nu får du vara snäll mot min nya gäst", sa herr Kvarnström till vätten. Kvarnström berättade att vätten varit på villovägar i flera år, men äntligen hittat tillbaka till Kvarnström.

När februari övergick i mars månad kom Solflickan på besök till människornas rike. Den här gången gav hon sig inte. Nu skulle det äntligen bli vår. Med sig hade hon gumman Tö som sopade rent var hon än for fram. Av den stora snögubben återstod bara några smältande klot. Ögon, näsa och tänder låg och skrä-

pade på marken. Snögubben kved och vädjade till gubben Frost. Till och med gubben Kvarnström hörde hur han led. Ingen vet riktigt hur det gick till. Vad Kvarnström vet, så stod gubben Frost plötsligt en dag i hans trädgård. Ur hans mun syntes kalla skimrande moln. Med ett krafttag tog han tag i det som var kvar av snögubben. Gubben frost lade försiktigt ner snögubben i en släde. I ögonvrån såg hon hur gubben Frost hötte med handen mot henne.

När vintern övergick i vår var snögubben bortglömd. Kvarnström hade fullt upp med att räfsa upp gamla höstlov i sin trädgård. Bäst han gick där hittade han rester av en morot. Då mindes han plötsligt sin vän, snögubben Polar. Han visste, att snögubben nu var i säkerhet i Sagolandet. rike. Där råder det alltid vinter. Här i människornas rike har våren gjort sitt intåg. Alla väntar på grönska och värme. Då är en snögubbe bortglömd för ett halvår eller så. När vintern kommer tillbaka med snö och kyla, står han där och ler. Med en tandrad skrämmer han slag på en och annan varelse. Just nu skrämde han ingen. Nu var det vår i människornas rike.

Det var just en helt vanlig vår som det mystiska hände där borta i Kroppkärr. Då vaknade alla dessa kvinnor upp efter flera hundra år. De låg där i sina gravar under all gatsten. Allt hade sin början med två tolvåriga grabbar. Den ena av dem, mitt barnbarn Viggo, bodde på Vattenverksvägen. En kväll i mars genade Viggo och hans kompis Gabriel genom Tjyvaparken. De blev stående vid minnesstenen.

"Vad står det på stenen?" undrade Gabriel.

"Vänta", jag ska bara plocka fram ficklampan", sa Viggo.

Viggo plockade fram ficklampan ur jackfickan och höll lampan mot stenen. De läste de första raderna.

"Häxbränning. Du ska dö på Eld och Bål."

"Vågar vi verkligen vara här?" frågade Gabriel med ostadig röst.

”Så klart vi gör. Jag var på filmen Hellfest i vintras. Med mormor ska tilläggas. Hon var inte det minsta skärrad.”

”Din mormor verkar vara en häftig tant. Henne måste jag få träffa”, sa Gabriel.

”Det ska bli. Troligtvis kommer hon i mitten av april nästa gång. Mormor är lärare i en högstadieskola inne i Karlstad”.

De hörde klockan slå tolv slag och de väntade andäktigt på att något skulle hända. Gabriel kikade upp mot vattentornet. Inte en enda varelse i sikte.

”Det är bara vidskepelse, det där om häxorna”, sa Gabriel. ”De är döda och begravda för länge sedan”

Viggo kikade fram bakom stenen och viskade till Gabriel att vara tyst. Då såg de plötsligt ljusskenet uppfifrån vattentornet. Det verkade vara på väg ner mot Tjyvaparken. En svag nynnande sång hördes och med ens förstod de att timmen var slagen. Ett följe bestående av kvinnor i långa klänningar och utslaget hår närmade sig nu stenen, där Viggo och Gabriel stod och tryckte. Viggo tyckte, att foljet liknade Luciatåget. Lite väl tidigt för Lucia nu, tänkte han. Vi är bara i mitten av mars.

En efter en ställde de upp sig i ring kring stenen. Viggo såg, att Gabriel blundade. Själv kisade han med ögonen. Inte ville han mista detta skådespel. Inte en kotte i skolan skulle tro på detta. Det visste han. Bäst att hålla tyst. Möjligtvis ska jag inviga mormor i hemligheten. Hon kommer inte säga ett ljud till mamma, tänkte han. Kvinnan, som stod precis mitt emot Viggo såg honom djupt i ögonen.

Alla kvinnorna reciterade en ramsa, som varken Gabriel eller Viggo förstod något av. Det verkade inte vara några besvärjelser till Djävulen. Det var Viggo helt övertygad om. Mormor hade ofta berättat om häxorna, som flyger till den mytomspunna ön för att dansa med Djävulen själv. Förra sommaren hade han och mormor gjort ett besök på ön Blåkulla.. Med hjälp av mormors magiska bok om svartkonst lyckades de lösa labyrintens

hemlighet. Labyrinten Trojeborg med sina gåtfulla stenar är arton meter lång. Många besökare har inte haft en aning om vad den symboliserar. Med hjälp av den magiska boken lyckades mormor Melek räkna ut labyrintens symbolik. Under forntiden var den ett viktigt inslag när det offrades till asagudarna. Genom att gå motsols sjutton gånger bringade stenarna lycka för de som lät dem ligga orörda. Den som tog några stenar olovandes drabbades av olyckor och ond bråd död. Precis så hade mormor berättat.

De hade också promenerat bort till Jungfrukammaren och den strapatsen var minst sagt varit besvärlig. Kråkris, knotiga björkar och tallar böjda av nordanvinden omgav de förrädiska skrevorna. I sänkorna under de branta stupen kröp vindpinade förkrympta ekar fram över marken. Genom dessa ogenomträngliga snår gick promenaden en solig dag i juli. Viggo berättade, att han hade hållit hårt i mormors hand för att inte falla omkull. Genom en smal gång hade de kommit in till den flera meter djupa kammaren. Varken han eller mormor hade sett den minsta skymt av häxor. De hade definitivt inte känt Djävulens närvaro nere i grottan. Inte en skymt av jätten Finn fick de heller. Just i den här grottan sägs det att han gömde unga ogifta flickor som han tagit till fånga. Just därför hade grottan fått namnet Jungfrukammaren. Mormor hade skojar och sagt, att de kunde ta en tur vid påsken något år.

Just detta tänkte Viggo på när han stod vid minnesstenen i Tjyvaparken. När han tittade upp var följet borta. Inte ett spår av kvinnorna. För ett ögonblick trodde han, att det bara var en dröm.

”Nu kan du öppna ögonen”, sa han till Gabriel

”Har de stuckit iväg?” frågade Gabriel.

”Ja, det verkar inte bättre”, sa Viggo. Han kände sig lite besviken över att mötet med kvinnorna blev så kortvarigt. Han kände sig dock riktigt nöjd över, att han inte fallit för frestelsen, att plocka fram mobilen. Viggo minns mycket väl, att mormor

berättat om labyrintens förbannelse i Smaragdhavet. Många hade frestats av att ha några stenar i sin ägo. De flesta av dem hade drabbats av olyckor och elände. Därför hade Karlstads kommun fått massor av paket med sten från de som drabbats. Det ligger en förbannelse över stenarna hade mormor sagt.

Dagen efter besöket i parken var Gabriel sjuk. Han kom inte ens till skolan på måndagen. Viggo gick hem till Gabriel direkt efter skolans slut den dagen. I sängen låg en helt annan Gabriel. Hela kroppen var fylld av vattenblåsor.

"Har du fått vattenkoppor?" frågade Viggo.

"Nej, det här är något helt annat", svarade Gabriel sorgset. Det vilar en förbannelse över mig"

"Du pratar strunt", sa Viggo.

"Fattar du inte", sa Gabriel. "Jag tog några bilder med mobilen."

"Det var inte bra. Har du bilderna kvar?" frågade Viggo

"Vill du se dem. Man ser inte mycket", svarade Gabriel

"Nej, det vill jag verkligen inte. Radera bilderna, Fort som fan", sa Viggo

Gabriel tog fram mobilen och raderade de tre bilder han tagit. Viggo tyckte att han såg lättad ut. Nu återstår det att se om förbannelsen bryts, tänkte han. Han sa ett snabbt hej då och gick snabbt hem till Vattenverksvägen 24.

Dagen därpå var Gabriel i skolan igen. Inte ett spår av de vattenfyllda blåsorna. Viggo och Gabriel beslutade sig för att hålla tyst om saken. Däremot tänkte Viggo övertala mormor, att göra ett besök i Tjyvaparken om några veckor.

Två veckor senare tog Viggo bussen till Centralen i Karlstad. Äntligen skulle han få träffa mormor igen. På bussen satt en kvinna med hornbågsformade glasögon.. Viggo tyckte, att hon stirrade på honom. Kan det vara så, att hon vet något om mitt och Gabriels besök i Tjyvaparken. Mer hann Viggo inte tänka för bussen gjorde ett utrop. Dags att kliva av och möta upp mormor.

”Hej, Viggo Vire”, sa mormor.” Nu är jag här. Vi har en hel vecka för oss själva. Din mamma har mailat att hon är framme i Finland.”

När de kom hem till Vattenverksvägen berättade Viggo allt. Han kunde inte hålla sig längre.

”Vi måste dit i natt. Det är nämligen fredag”, sa Viggo ivrigt.

”Det ska bli spännande”, sa mormor.

Viggo tyckte, att kvällen segade sig fram. För att fördriva tiden spelade han Fortnite. Mormor satt som klistrad framför televisionsapparaten. I vardagsrummet. Hon ville inte missa sista avsnittet av ” Morden i Midsomer”. När klockan äntligen passerat halv tolv lämnade de lägenheten och satte kurs mot Vattentornet.

Viggo var helt tyst. Han var helt fokuserad vid tanken, att få se kvinnoföljet igen. Sakta promenerade de nerför slänten. Det prasslade till i gräset när de råkade trampa på några stenar som låg utspridda på den nyklippta gräsmattan. När det var fem minuter kvar innan tolvslaget stod de redo bakom minnesstenen. När klockan slog sina tolv i kyrktornet kikade mormor fram bakom stenen.

”Titta Viggo” sa hon med svag röst. ”Nu kommer de”

Viggo tittade upp och tog sedan tag i mormors hand. Precis som förr i tiden. Nerför slänten kom ett stort följe av kvinnor. De nynnade på något, som varken Viggo eller mormor förstod. En efter en ställde de sig i ring. De mumlade något och rörde sig runt. Det såg ut, som de dansade. Viggo försökte räkna antalet kvinnor. Det var inte lätt. Han uppskattade, att det var över trettio kvinnor som dansade runt den silverfärgade minnesstenen. Det stämmer nog bra, tänkte Viggo. Han hade läst på nätet, att det var minst 38 oskyldiga kvinnor som brändes på bål i parken för flera hundra år sedan.

En av kvinnorna ställde sig framför mormor. I handen höll hon en bukett granris. Kvinnan nickade och mormor förstod, att

granriset var avsett för henne. Med varlig hand tog mormor emot riset. Mormor neg djupt och tackade för gåvan. Viggo bara gapade av förvåning. Inte visste han, att mormor hade så god hand med främmande väsen. I nästa sekund var följet borta.

När de var framme vid Vattenverksvägen delade mormor på buketten. Halva buketten hängde hon upp i Viggos rum. Den andra halvan packade hon ner i resväskan.

”Granriset kommer att hålla onda andar borta”, sa mormor. Nästa gång vi besöker Tjyvaparken, ska vi ha med oss färskt granris. Jag kommer nog inte förrän till advent nästa gång. Vad passar då, om inte färskt granris. Då köper vi både gran och ris”

”Inte visste jag, att du har så bra kontakt med främmande väsen”, sa Viggo.

”Det har jag”. Det får vara din och min lilla hemlighet”, sa mormor.

”Absolut” sa Viggo.

Allt det här hände före Corona. Innan viruset tog makten över oss. Innan jag visste ordet av var jag på flykt igen. Jag färdades genom Smaragdhavet. i flera dagar. Jag vädjade till Viggo att följa med men han var tvungen att stanna kvar i Kroppkärr. Så här sitter jag nu med er i karantän. Det var väl inte så här jag hade tänkt mig livet som pensionär. Som lärare i skolan borta i Karlstad var jag van att alltid vara i centrum. Jag trivdes med livet som lärare och att vara mormor till Viggo. Sedan har det väl varit på både gott och ont, det där med magin. Ändå är jag glad att vara i Lorenborg igen. Som barn var jag alltid här i tanken. Det var så befriande att få fly vardagen då och då.

Som vuxen blev jag mormor Melek och det var först som nybliven mormor jag fick möjlighet att resa mellan de olika världarna igen. Det var av en ren slump som jag fick tag i Nancys magiska bok. För snart tio år sedan gjorde jag ett besök i Kroppkärr. Jag tog mig en promenad bort till Nancys hus på Hovgatan. Det hade stått tomt och öde i decennier. Jag ville så gärna se

huset en sista gång innan det skulle rivas. Kan ni tänka er vad jag hittade bland allt bråte uppe på vinden. I en kartong låg en massa fina böcker. En av dyrgriparna var Nancys magiska bok. Med hjälp av den förtrollade hon mina plågoandar i skolan. De försvann och ingen vet vart de tog vägen. Med hjälp av Nancy och hennes magiska bok gjorde jag mitt första besök här i Lorenzburg. Tack vare den här boken kan jag färdas i tanken och mellan olika världar.

Kära vänner här på slottet Pärlehorn. Det var min berättelse. Hoppas ni njöt av stunden. Nu ser jag fram emot att få höra vad ni har att berätta för mig.

POSTLUDIUM

Äntligen kom dagen då stadsportarna skulle baxas upp så att envar som ville kunde lämna Pärlehorn och återvända hem.

Under morgontimmen *Sadedali* fylkades stadens största torg av tillresta besökare, farsotsflyktingar och äventyrare som packat sina ränslor för att lämna tryggheten bakom murarna.

Pukor och skrällande trumpeter tillkännagav att prins Frei närmade sig med alla rådsherrar och rådsdamer i släptåg.

Dagen till ära var prinsen utstyrd i en krämfärgad dräkt med broderade *Soleils Rayonnants* - heraldiska solar, i olika nyanser av

rött och guld. Peruken i vitt och rosa var en hårskulptur som fästs med hårnålar i snidad *undinular*.

Förstadjutant general Paulina Palm gick som alltid några steg bakom och ordnarna och medaljerna på uniformsbrösten var uppputsade så de glödde i morgonljuset.

Hovastrologen Olaus Ursa-Maior Minus-S Ura kisade mot himlen och konsulterade sina anteckningar. Pappret var fullt av ellipser och esoteriska symboler som vävdes ihop i ett mönster av noga tecknade blyertsstreck. Allt hängde nu på huruvida han kunde översätta de abstrakta beräkningarna till tydliga order, när nerverna började göra sig påminda. Det var nämligen hovastrologen själv som skulle signalera den exakta tidpunkten då staden skulle öppnas för omvärlden. Det måste ske i samma ögonblick som månen och Merkurius placerade sig i Skyttens stjärnbild, annars kunde hela företaget influeras av ogynnsamma vibrationer.

Klockan på hans handled var ett billigt men pålitligt quartzurverk med turkost plastarmband.

När de tre visarna ställde sig på 10:42:08 gav han tecken till de tvåhundra sturerna och sturmgångarna som stod beredda att dra i portarnas överdimensionerade kättingar.

”Nu, NU!”

Han hoppade upp och ner och vinkade tills portarna började svänga på sina väldiga gångjärn.

Hovastrolog Olaus Ursa-Maior Minus-S Ura flämtade efter luft och torkade bort svetten från pannan med en broderad ärm.

De sena nätterna av magiko-matematiska beräkningar hade medfört att stämskruvarna i hans redan spända kropp hade dragits åt fler varv än vad strängarna egentligen tålde. Han förtjänade en lång semester, kanske i Rom eller Paris eller i självaste

Schlaraffenland - det latmaskarnas paradiset där älvarna flödade av gott vin och där de redan knaperstekta gödsvinen självmant vaggade fram på gatan med knivar behändigt nedstuckna i ryggen.

Tvåhundra jättar grymtade och slet för att få upp Pärlehorns urgamla portar alltmedan pukslagarna hamrade på sina timpani.

Portarna var tunga, för sådana portar SKA vara tunga, men efter en stund kunde man ana antydning till en glipa, varpå en papperstunn strimma av omvärlden blev synlig.

Den samlade folkmassan jublade när passagen mellan staden och omvärlden öppnades.

Sedan de sista flyktingarna anlände hade Pärlehorn varit belägrat av en osynlig fiende som gjorde allt för att bräcka murarna. Varje hostning eller nysning i armvecket kunde vara första tecknet på en katastrof och den som var lite hetare i blodet än vanligt placerades i husarrest, om än med alla bekvämligheter.

Åtta dagar hade passerat men ingen visste riktigt hur lång tid som förflutit där ute, eller vad som väntade dem som nu valde att lämna slottet. Det kunde vara mitt i vintern, eller rentav långt framskriden lövsprickning, när man äntligen korsade Lorenzburgs förtrollade gränser och återvände till det som brukar kallas "vardagen".

Prinsens stabstrumpetare fyrade av en fanfar som rikoschetterade mellan husen och skrämde upp en flock duvor som satt och sov med huvudena under sina vingar.

Prins Frei harklade sig medan ekot av trumpeterna och fraset av hundratals vingslag klingade av mot de ljumma skyarna.

"Kära gäster, lycksökare, pilgrimer," började han. Morgonknarret hördes tydligt i den vanligtvis ganska lätta rösten.

"Det har bringat mig och hela mitt slott stor glädje att kunna härbärgera så många charmerande och talangfulla varelser den

senaste dryga veckan,” här hejdade sig prinsen kort och strök undan en vilsekommen lock ur ögonen.

”Ni har förgyllt det dagliga livet här i Pärlehorn med er närvaro, med er beredvillighet att delta i arbete såväl som lek och slutligen, fast inte minst, med de historier ni har berättat för att roa och beröra oss om kvällarna. Till er alla vill jag rikta det varmaste tack och ett hjärtligt lycka till på färden. I mitt slott ska ni alltid finna vänskap och en rastplats för era vandringströtta fötter.”

Här klev förstadjutant Palm fram och överräckte någonting samtidigt som hon bugade. Prins Frei nickade, tog emot med båda händerna och vände sig på nytt mot folkmassan på torget.

”Se här,” ropade han, ”mina förfäders uråldriga eldstål!”

Prinsen höll fram händerna för att visa upp föremålen för de församlade. Få av dem som trängdes på torget befann sig nära nog för att kunna urskilja några detaljer men eftersom situationen krävde ett vördnadsfullt sus, spelade folket gärna med och utropade både ”Ooooooh” och ”Aaaaah” för att skänka lite tyngd till ceremonin. Lorenzburger är trots allt kända för att uppskatta ett visst mått av drama.

Prinsen fortsatte:

”Det var med detta stål och med denna flinta som man tände den första elden här på platsen. Ett enda lyckosamt slag och en enda klart lysande gnista, var ursprunget till en eld som brunnit oavbrutet i många hundra år. Idag slår vi gnistor över era fotspår när ni går. Vi slår stålet mot flintan för god tur och för att jaga bort allt skevt, och allt skrömt, som söker styra era steg på villovägar.”

Förstadjutant Palm lyfte högerarmen och lät den falla igen. Det var tecknet som den furstliga musikkåren väntat på. Samtidigt som pukorna började mullra, samtidigt som trumpeterna började smattra sina salvor, tog var och en av stadens bofasta fram sitt eget eldstål.

I tystnaden som uppstod när musikanterna sänkte sina instrument och trumstockar, tog prinsen till orda en sista gång:

”Kära kamrater, gamla och nyvunna, nu önskar vi er den mest njutbara av alla resor, nämligen den som leder hemåt. Farväl och på återseende!”

En stor skara människor, dwarkar, animuler, kloka kaktusar, prukande floriller och närmast omöjliga hybrider vände sig mot porten medan tusentals eldstål sände en lyckobringande skur av gnistor till avsked.

FÖRFATTARNA

Novellförfattarna inbjöds att delta med en frivillig kort biografi och/ eller fotografi. På de följande sidorna kan du läsa mer om dem som valt att presentera sig närmre.

TILDE HAMRÉN

| Foto: Anna-Karin Hamrén

Tilde Hamrén är född 2001 och uppväxt i Karlstad, där hon nyligen tog studenten från Sundsta-Älvkullegymnasiets teaterinriktning. Just nu bor hon i Kungälv där hon studerar skådespeleri på Nordiska Teaterskolan. På fritiden tycker hon om att läsa, klappa katter

och drömma ihop överambitiösa scenkonstprojekt som kanske eller kanske inte sätts upp i verkligheten en dag.

KRISTOFFER CRAS

| Foto: Josef Persson

Uppvuxen i Solna men har bott i Göteborg sedan början av 00-talet. Romandebuterade 2011 med uppmärksammade Svenskräp och har sedan dess gett ut ytterligare fem böcker och ett tiotal noveller. Även varit verksam som musikjournalist och manusförfattare mot filmbranschen.

CHANETTE ANDERSSON

| Foto: Richard Colomer

Chanette Andersson född 1981 & uppväxt i Simrishamn. Bor i en liten landsby på Österlen ihop med make, 2 söner & 2 fluffiga gråa kisse damer.

Älskar tantsysslan virka men även att laga mat & måla. Gå olika vandringsleder är något hon älskar men som resten av familjen försöker smita undan ifrån. Skrivandet ser hon som

själslig terapi.

Har varit med i 4a antologier. Gått diverse skriv & journalistik kurser och stora drömmen är att få en bok publicerad och kunna kalla sig författare fullt ut.

ARVID SVENSKÉ

Arvid Svenske är poet, författare, journalist, 28-åring, Malmöbo, och människa (men inte nödvändigtvis i den ordningen). Han föddes i Stockholm – det råar han inte för – men har värmländskt ursprung på fädernet och modernet (och råar strängt taget inte för det heller), så han känner åtminstone Karlstad-, Säffle- och Gillbergatrakterna som baksidan på ett bleknat fotoalbum. Men har råar i

högsta grad för sina ungdomssynder i form av reportageböckerna Festivalminnen 09' (och uppföljaren Festivalminnen '10), diktsamlingarna Söndagssecondhand, Signalfel, Endast för medlemmar av bostadsrättsföreningen, Bländad av livet samt faktiskt också Kungsörnen ryttlar. Numera är han inte (bara!) en föredetting som drömmer sig tillbaka till fornstora dagar, utan en frilansande journalist som skriver om rättvisefrågor, miljöfrågor, antirasism och feminism och är lite inne på det här med Balkan, Centralasien, Sydasiens horn, litteratur, språk, politik, matlagning, aktivism och växter. När han inte läser, skriver, fikar, ser på TV-serier och film, hör på musik, umgås med vänner,

flickvän och familj, picknickar, badar eller vandrar i naturen vet han inte vad han gör.

MONIKA CHANOVIAN

Monika Chanovian (1955) arbetar som grundskollärare i sin hemstad Oskarshamn.

Hennes eget skrivande tog fart för tre år sedan.

Debuten kom med antologin *Jul igen* (2017), Nohiding Förlag. Året därpå deltog hon i antologierna *Dolt under ytan* och *Över en regnbågsfika*,

Ariton Förlag, samt antologin *Sjön*, Miramir Förlag. Hon har på senare tid blivit publicerad med novellen "Fantastisk fantastik" i ett fantasymagasin, utgett av Nohiding Förlag.

Sommaren 2019 deltog Monika med två noveller i antologin *Lyckliga tider*, Books on Demand. Lagom till bokmässan deltog hon med en novell i antologin *Tabu*, Miramir Förlag.

I november 2019 medverkade hon i antologierna *Jul igen*, Nohiding Förlag, *Folketro*, Miramir Förlag samt *Under misteln*, Ordberoende Förlag.

Under 2020 medverkar hon bland annat i antologin *Sommarmystik* utgett av Nohiding Förlag. Utöver medverkan i olika antologier skriver hon noveller för tidningen *Kvällsstunden*.

H.F.H. PRINS FREÏ AV LORENZBURG

Jag heter Beau Freï Jean-Seraphine Caspar Melchior Baltazar Konstantin August Konrad Otto Glorifons St-Barbara Maxpaon Sacrélicorne von Fräähsen zu Lorenzburg... ...Men det går bra att säga Freï.

Jag är utbildad dansare och koreograf med en Bachelor of Arts från LABAN (London)

2014 avslutade jag mina masterstudier vid Högskolan för Scen och Musik i Göteborg. Temat för det undersökande arbetet var "Monster, Motstånd, Makt och Magi" - att gestalta det monstruösa i offentliga rum.

Min egen resa in i konstens och kulturens kalejdoskopiska värld började nog, som för så många andra som växte upp på 80-talet, med Femböckerna, Enid Blyton och Astrid Lindgren. Sedan åkte jag dit på tyngre grejer såsom Tolkien, Adelskalendern och rollspelet "Drakar och Demoner". Idag sitter jag fast i kulturträsket och allt hopp om förlösning är förbi.

Sedan 2014 råkar jag också vara furste över mikronationen Lorenzburg, därför handlar mycket av mitt konstnärskap om att gestalta kunglig kitsch i rörelse, text och bild.

Läs gärna mer på www.freivonfraahsen.se

DELTA I SAGAN OM LORENZBURG!

Furstendömet Lorenzburg är en mikronation som kom till av en slump i november 2014. Konstnären, numera prinsen, Freï von Fräähsen slant med fingrarna på tangentbordet och barndomens uppväxtkvarter *Lorensberg* förvandlades till sagonationen *Lorenzburg*. Denna Freudianska felknappning var början till ett långvarigt konst- och kulturprojekt som kretsar kring karlstadsdelarna Kroppkärr och Lorensberg.

Förutom att erbjuda en plattform för kulturella event i området, är Furstendömet Lorenzburg först och främst en berättelse - en saga, vars uppgift det är att bidra med magi i en alltmer avförtrollad värld.

I leken och fantasin upptäcker vi det sagolika och mytiska som genomsyrar myllan precis under våra fötter. Håll för ena ögat. Blås igenom ett nyckelhål. Upprepa namnet *Lorenzburg* tre gånger... ..och det som nyss verkade bekant och vardagligt framträder kanske som lite mer skimrande och färgstarkt.

Följ kallelsen till äventyret på www.lorenzburg.org!

FINIS CORONAT OPUS

